

I tromesečje

4. januar 2025.

1. SOLOMUN – MOLITVA ZA MUDROST

Koju biste stvar tražili od Boga ako biste znali da vas ne bi odbio? Solomun je imao takav izbor. Nakon što je David umro postao je car nad Izrailjem i dok je bio u mestu zvanom Gavaon, Gospod mu se javio u snu tokom noći i rekao:

»Išti šta hoćeš da ti dam.« (1. Carevima 3,5)

Ovo je bolje nego bilo koji duh iz boce koji ispunjava želje - to je Bog koji je stvorio nebo i Zemlju rekavši da je mogao da ima bilo kakav zahtev, ne uslovljavajući ga.

Solomunov odgovor ulazi u »velike molitve Biblije«. Evo za šta se molio:

»Daj dakle služi svojemu srce razumno, da može suditi narodu Tvojemu i raspoznavati dobro i zlo. Jer ko može suditi narodu Tvojemu tako velikom?« (1. Carevima 3,9)

Solomun je tražio mudrost da bude dobar car. Biblija kaže: »I bi mi loše Gospodu što Solomun to zaiska.« (Stih 10) Sada pogledajmo ovo malo dublje stavlajući sebe u Solomunove i Božje cipele. Stavimo se najpre na Solomunovo mesto. Imamo neke tragove u Solomunovom srcu pre nego što je uputio svoju molbu Bogu, otkrivajući nam tri stvari o kojima je razmišljao.

Upoređenje sa Davidom

On se uporedio sa svojim ocem Davidom. Pod Davidom, carstvo je čvrsto uspostavljeno i svi izrailjski neprijatelji bili su potčinjeni. Bog je nazvao Davida čovekom po svom srcu. Ovo je sigurno bilo teško Solomunu, jer se obratio Bogu: »Ti si učinio veliku milost sluzi svojemu Davidu ocu mojemu, kao što je hodio pred Tobom verno i pravedno i s' pravim srcem prema Tebi; I sačuvao si mu ovu veliku milost, te mu dao sina da sedi na prestolu njegovu, kao što se vidi danas.« (Stih 6)

Drugim rečima, Solomun se pita da li to Bog i dalje pokazuje dobrotu prema njegovom ocu Davidu, tako što je postavio njegovog sina na presto. On se oseća kao da je u Davidovoj senci.

Upoređenje sa detetom

Solomun dalje govori Bogu kako vidi sebe. On kaže: »Gospode Bože moj, Ti si postavio slugu svojega carem na mesto Davida oca mojega, a ja sam mlad, niti znam polaziti niti dolaziti.« (Stih 7) Kada je došao na presto, Solomun je bio zrela odrasla osoba, ali nije se tako osećao; smatrao je da nije dorastao poslu. Njegova izjava je skromno priznanje ličnog neiskustva i sumnje u svoju zrelosti da vlada carstvom.

Upoređenje sa ljudima

Na kraju Solomun razmišlja nad kime će vladati i oseća se duboko nepodobnim i zastrašenim. On kaže: »I Tvoj je sluga među narodom Tvojim, koji si izabrao, narodom velikim, koji se ne može izbrojati ni proračunati od množine.« (stih 8) On ovim kaže: »Ovo je Božiji izabrani narod, ko sam ja da budem car nad NJIMA?«

Kada je Solomun otišao na počinak te večeri u Gavaonu, sve ove stvari teško su pritiskale njegov um, od trenutka kada je seo na presto. A onda mu je Bog došao u snu koji je otkrivao borbu u srcu ovog novog cara. Često se događa da sanjamo ono što nas duboko pritiska, ali u ovom slučaju Bog je taj koji je pokrenulo ovaj san.

Šta biste vi tražili?

Sada možete izuti Božje cipele i vratiti se u svoje. Na početku vam je postavljeno pitanje šta biste tražili od Boga kada biste sigurno znali da vas ne bi odbio. Da li ste razmišljali o tome? Da li mislite da bi vaša želja bila zapisana među velikim molitvama u Bibliji? Nemojte se pretvarati pred Bogom i reći nešto što mislite da zvuči dobro ili izuzetno duhovno, niti mislite da nemate ništa dovoljno značajno što biste tražili, jer niste car. Ovo je pitanje srca. Šta je zaista u vašem srcu? Solomunova molitva je bila velika, jer je njegovo srce bilo čisto kada se molio. Poslušajte Božje obećanje za one koje imaju takvo srce.

»Jer ovako govori Visoki i Uzvišeni, koji živi u večnosti, kojemu je ime Sveti: Na visini i u Svetinji stanujem i s onim ko je skrušena srca i smerna duha oživljujući duh smernih i oživljujući srce skrušenih.« (Isaija 57,15)

Iako vaše molitve ne mogu biti uvrštene u Bibliju, one mogu biti velike u Božijim očima. Možete da budete iznenađeni da vam na kraju Bog da ono što ste tražili – a možda čak i sve ono što niste tražili, kao Solomunu!

Neka naše današnje molitve budu iskrene, iz dubine srca. Tražimo ono što će i nama i drugima doneti najveće dobro, a Boga uzvisiti na mesto koje Mu i pripada.

11. januar 2025.

2. RAZLOG ZA OPTIMIZAM

»Srce veselo pomaže kao lijek, a duh žalostan suši kosti.«

Priče 17,22

Biblija nije udžbenik iz psihologije, ali nudi naj mudrije savete da bismo doživeli sreću ovde i sada. U Pričama Solomunovim 17,22, na primer, čitamo da »srce veselo pomaže kao lijek, a duh žalostan suši kosti«.

Ta jednostavna tvrdnja nedavno je iskorišćena prilikom obimnih istraživanja na medicinskom fakultetu, koje je preduzeo poznati

specijalista za srčana oboljenja. U medicinskom časopisu izneta su istraživanja spomenutog kardiologa, a članak je objavljen pod naslovom: »Optimizam može da znači život za srčane bolesnike, a pesimizam njihovu smrt.« Članak počinje ovim rečima: »Zdrav pogled na život pomaže ozdravljenju oblesnog srca.«

Drugi kardiolog, koji je proučavao učinak depresije, straha i gneva kod pacijenata obolelih od srčanih bolesti, priznaje: »Ne znamo kako da kod tih pacijenata promenimo negativna osećanja.«

Međutim, vera u Boga može da dovede do korenitih promena. Oni koji gledaju iznad sadašnjih tegoba i pouzdaju se u Božju dobrotu, uvek mogu biti radosni i srećni, uprkos bolesti.

Značajno je da je naš Spasitelj u nekoliko navrata rekao: »Ne boj se« (Matej 9,2) Znamo da je život pun tegoba. Isus nas hrabri ovim rečima: Ne boj te se, jer Ja nadvladah svijet.« (Jovan 16,33)

Svu svoju teskobu, brigu i terete i danas možemo staviti pred Božji presto milosti i onde ih ostaviti. Bog je i danas Onaj isti i spreman je da preuzme naše terete. Neka ovo bogoslužjenje ukaže čast i slavu Bogu, a On će nam po svom obećanju dati mir i radost u Hristu.

18. januar 2014.

3. DRŽITE MOJE ZAPOVESTI

»Sine moj ne zaboravljaj nauke moje, i zapovijesti moje neka hrane srce tvoje. Jer će ti donijeti dug život, dobre godine i mir. Milost i istina neka te ne ostavlja; priveži ih sebi na grlo, upiši ih na ploči srca svojega. Tè ćeš naći milost i dobru misao pred Bogom i pred ljudima.«

(Priče Solomunove 3,1-4)

Iako je ova poslovice opomena od strane oca svom sinu - i tako nosi veliku težinu i autoritet, ona najjasnije pokazuje opomenu koju Bog upućuje svom detetu da drži Njegove zapovesti. Uglavnom, kada razmišljamo o ovome, u iskušenju smo da mislimo samo na Deset zapovesti i kažemo: »Dobro, niko ne može da ih drži savršeno« ili »Jedini koji je mogao da ih zaista drži je bio Isus Hristos.« U nekom smislu, to je istina, ali opomena koja

se nalazi u Solomunovim pričama više se odnosi na pravednost Očevih zapovesti. Reči iz ovog stiha nas najpre upućuju da osmotrimo autoritet Očevih zapovesti, koje ima potpuno pravo da nam uputi kao svojoj deci Drugo, treba da uvidimo da su Očeve zapovesti korisne za nas, ali samo onda kada ih držimo. Ako ih ne držimo, one i dalje nose težinu svog autoriteta, ali onda postaju reči koje osuđuju naše neverovanje i neposlušnost. Mnogo je bolje dopustiti im da budu korisne u našem životu.

Otac nas opominje da »ne zaboravimo« ali »neka vaša srca drže Moje zapovesti.« Mi znamo šta znači držati nešto. U svom najbukvalnijem smislu, držati nešto, znači staviti tu stvar sa mnogo pažnje na neko bezbedno mesto, da bi ostale u što boljem stanju. Danas, neki ljudi imaju antikvitete koji se nalaze u njihovoj porodici u toku mnogih generacija. Takvi antikviteti se često procenjuju na desetine ili stotine hiljada dolara.

Kada držimo Božje zapovesti, dobrobit od njih nemamo samo mi, već se dobrobit širi i na našu decu i unuke. One takođe utiču na dobrobit zajednice u kojoj živimo. Držanje Božijih zapovesti deluje povratno sa ogromnom korišću i blagoslovima. One produžavaju dane tvog života, daju ti mir »Jer će ti Gospod biti Uzdanica i čuvaće ti nogu da se ne uhvati.« (Priče Solomunove 3,26)

Danas je dobar dan da dozvolimo Bogu da u nas ponovo utisne ljubav prema Njemu i Njegovim zapovestima.

25. januar 2025.

4. BOŽJE OBEZBEĐIVANJE MUDROSTI

»Jer Gospod daje mudrost, iz Njegovih usta dolazi znanje i razum. Čuva pravima što doista jeste, štiti je onima što hode u bezazlenosti. Da bi se držali staza pravih, a On čuva put svetaca svojih.«

(Priče Solomunove 2,6-8)

Kada posmatramo prekrasne stvari koje nam Bog daje, to čini da nam srca budu radosna. On nam daje naše postojanje ovde na zemlji, i poznaje okolnosti u kojima se nalazimo na svom životnom putu. On delotvorno poziva one koji su Njegovi iz stanja

duhovnog mrtvila, da ožive za duhovne blagoslove. On priprema naša srca. Pisac ovih stihova kaže: »Čuva pravima što doista jeste.« On je Izvor sve mudrosti, i daje je velikodušno svima koji je traže. Ne samo da je daje, već je On i Izvor naše želje da tražimo Njegovu mudrost. Ako ste gladni i žedni pravednosti, to je Božja milost koja je u vama izazvala tu glad – to osećanje potrebe da budete nahranjeni znanjem o Njegovoj pravednosti – da vaša duša bude ispunjena. On stvara potrebu i ono čime će se ona zadovoljiti. Isus je rekao: »Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi.« (Matej 5,6) Prirodna analogija gladi i žeđi otkriva Božju prirodu i mudrost kojom zadovoljava potrebe Svojih svetih. Ako niste gladni, hrana vam ništa ne znači, ako niste žedni, voda vam neće biti potrebna. Solomun ne govori o povremenoj gladi i žeđi, ovi stihovi govore o dubokoj potrebi, koja treba da bude zadovoljena. Da li ste ikada zaista bili gladni, da se loše i slabo osećate? Tada ćete sve svoje misli usmeriti pokušavajući da pronađete nešto što će utoliti vašu glad. Zar ne? To je način na koji je Bog osmislio da obezbedi duhovnu mudrost za svoj narod. Prava glad biće zadovoljena, jer će On obezbediti ono što nam je potrebno.

»Iz njegovih usta dolazi znanje i razum, kaže Solomun. Božiji dar nije na nekom udaljenom mestu, teško dostupnom. Njegov dar mudrosti i razumevanja nije nikada bio bliži onima koji zaista traže. U tome je Božja mudrost, neokrnjena ljudskim uređajima ili razaranjem i usko je povezana sa pravednošću. Njegova reč je riznica dobara namenjenih Njegovim svetima, onima koji su posvećeni ili odvojeni za svetu službu. Mnogi ljudi danas pretražuju Božju reč da bi našli neku skrivenu poruku, ili da bi se dočepali formule koja će im doneti bogatstvo, zdravlje i uspeh. Oni to mogu da nađu, ali te stvari nisu bogatstvo Njegovog dara. Bog daje mir i odmor u svojoj reči za one koji su umorni. On daje ohrabrenje razočaranima i obeshrabrenima. On daje putokaz za izgubljeno dete koje luta i daje novu šansu svojoj deci koja su utučena jer su još jednom skrenula sa puta prve ljubavi prema Njemu. On je sklonište za umorne i »Štit je onima što hode u bezazlenosti«. Zaista, »On čuva put svetaca Svojih, da bi se držali staza pravih.«

Danas je dobar dan da još jednom primimo dar sa izvora Božje mudrosti i znanja.

1. februar 2025.

5. KAKAV UKUS IMAJU TVOJE REČI?

»Ljubazne su riječi sate meda, slast duši i zdravlje kostima.«

(Priče Solomunove 16,24)

Reči su snažne. Ako se osvrnemo i pogledamo na prošlost, uvidećemo da su mnogi značajni događaji usko povezani sa rečima.

Sila reči ne može biti prenaglašena, tako da je ovaj stih iz Priča Solomunovih veoma značajan za nas. U njemu Solomun izjavljuje da su blage i prijatne reči dobre, kako za telo tako i za dušu. On jednostavno izjavljuje da sila prijatne reči može da ohrabri i uzdigne nekog, zapravo da reči imaju mogućnost da snažno utiču ne nekog.

Sada treba da napravimo pauzu da zastanemo i razmislimo. Jer znamo da je istina i da neprijatne reči mogu da obeshrabre nekoga i povrede ga. To znači da nam je Bog poverio veoma moćan instrument – naš glas.

Svojim glasom i rečima koje izgovarate, izgrađujete poverenje, samopoštovanje, jasnu sliku o tome ko je Bog i koji je Njegov plan za nečiji život, kao i da blagoslovite nečiju dušu i telo. Tim istim glasom možete obeshrabriti nekog i ukaljati njegovu sliku o Bogu i o sebi kao hrišćanima.

Nalazimo se suočeni sa pitanjem, koliko odgovorno smo koristili ovaj Božiji dar koji nam je poveren?

Omladino, koje reči ste izgovorili jedni drugima u školi u toku ove sedmice?

Supružnici, kako ste se obraćali jedni drugima i svojoj deci? Deco i omladino, kakve su bile vaše reči koje ste upućivali majci i ocu?

A,šta ste govorili na svom radnom mestu, ili na nekom društvenom okupljanju? Da li su vaši bližnji bili nakon razgovora sa vama ispunjeni toplinom i prijatnošću zbog reči koje ste izgovorili?

Da li vaš jezik ima ukus meda zbog lepih reči koje ste izgovarali?

Ovim stihom Bog nas podseća da su naše reči moćno sredstvo i poziva nas da činimo dobro.

Kada biste svojim rečima davali miris i ukus, kakav bi on bio? Kao med, šećer? Ili bi iskren odgovor bio kiseo kao sok od limuna i gorak kao talog od kafe?

Težimo da upotrebimo dar koji nam je Bog dao onako kako najbolje možemo, a dozvolimo Bogu da očisti izvor naših reči, naša srca, jer usta govore čega je srce puno.

8. februar 2025.

6. POSTOJI RAZUMEVANJE

»Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje.«

(Priče Solomunove 3,5-6)

Osim Boga, da li postoji neko kome potpuno verujete? Rekao sam, pored Gospoda, jer smo svi svesni da treba da Mu verujemo. Ali da li postoji još neko? Da li imate prijatelja od poverenja ili nekog dragog rođaka? Ako je odgovor da, onda ste zaista blagosloveni. Blagosloveni ste što nikada niste iskusili bol koji vam nanosi neko ko je izigrao vaše poverenje, osoba koja vas je napustila i okrenula vam leđa kada vam je pomoć bila najpotrebnija. Teško je imati poverenje u druge ljude, bez obzira koliko su vam bliski. Nikada ne možemo da budemo potpuno sigurni... A šta o poverenju u sebe samog? Čuli smo da neki ljudi kažu da imaju potpuno poverenje u svoj sud, da se nikada ne kolebaju u bilo kojoj situaciji da se nađu. Da li možete da kažete tako nešto? Često dobijamo savete od drugih ljudi koji kažu »veruj u svoj sopstveni sud« ili »osloni se na svoju intuiciju«. Većina od nas ima pravi problem sa time, bez obzira da li ćemo to da priznamo ili ne. Često nismo u pravu! Barem sam ja, a možda ćete i vi to reći za sebe. Teško nam je da to priznamo. Da li ste ikada čuli za neku poznatu ličnost koja

je za vreme intervjuja, kada joj je bilo postavljeno pitanje šta bi promenila u životu, odgovorila: »Ne bih ništa promenio; ili, kada bih morao da ponavljam, uradio bih isto na isti način!« Često su njihovi životi prava zbrka, ali teško je priznati. Zaista je teško reći da smo doneli neke veoma loše odluke u životu. A šta mislite o poverenju u Gospoda? Da li Mu zaista verujemo u svakom delu našeg života, ili smo stalno zauzeti time da mu pomažemo, da nas dovede tamo gde želimo da budemo?

Današnji stih nam govori o poverenju u Boga celim srcem. To znači verovati Mu u svim stvarima bez ikakvih rezervi. Za razliku od prijatelja i porodice u koje smo imali poverenje, a izigrali su nas u prošlosti ili će nas možda ostaviti na cedilu u budućnosti, Bog nas nikada neće ostaviti. Da li vas misao da vas je Bog ostavio nekad u prošlosti muči, ili, da li vam je takva misao ikada došla na pamet? Možda možete da kažete: »...Pa nije me ostavio, možda nije čuo moju molitvu. Bio sam ostavljen sam u toj situaciji bez odgovora, a nisam znao zbog čega.« Da li može da se dogodi da smo mislili da imamo poverenja u Njega, a možda smo se oslanjali na sebe i svoje razumevanje?

Postoji samo jedno rešenje za manjak razumevanja: »Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj Ga na umu, i On će upravljati staze tvoje.«

Danas je dobar dan da prestanemo da se oslanjamo na nesiguran oslonac; dozvolimo Bogu da nas postavi na čvrst, siguran oslonac, na stenu koja se ne da pomeriti, na Gospoda samog.

15. februar 2025.

7. NEIZGOVORENE REČI

*»Usne pravednikove znaju što je milo, a bezbožnička su usta opačina.«
(Priče Solomunove 10,32)*

Da li znate neku osobu, koja uopšte ne vodi računa o tome šta govori ili na koji način izgovara te reči?

Postoje ljudi koji možda neće reći sve što im padne na pamet, ali se zapravo dive nekome drugom ko ishitreno govori, često ne vodeći računa, kakav uticaj njihove reči mogu da imaju na ljude koji su oko njih. Ponekad se dešava da emocije ne prate reči koje izgovara osoba koja govori užurbano. U drugim prilikama, osobe koje inače u drugačijim okolnostima ne bi izgovorile te reči, kada su im pokrenute emocije, izgovoriće reči za koje će kasnije žaliti. Oni koji su naviknuti »da kažu šta misle« mogu da pruže neko delimično objašnjenje i reći da su takvi kakvi su, ali Božja reč nam govori da vodimo računa o tome šta izgovaramo. Neki mogu da kažu da je to nepošteno ili obmanjujuće i da uzdržavanje da ne kažemo ono što mislimo nije dobro za nas kao ni za druge. Ali, pogledajmo, šta nam Božija reč kaže o tome.

Govoriti nepažljivo ono što nam je na umu, često može biti korišćeno kao oružje da povredimo druge svojim rečima. Oni koji ne obraćaju pažnju na svoj jezik zapravo pokazuju neku formu pobune protiv normi društva. Danas izgleda da se i muško i žensko takmiče jedno sa drugim da vide ko može više ružnih reči izgovoriti.

Ali šta je sa Božjom decom? Šta da radimo kada smo iskušani da pustimo svoje emocije, bes, povređenost, ljubomoru, da govore za nas? Da li svaka reč koja se formira u našem umu treba da bude izgovorena? Zar ne treba da vodimo računa o tome koje su reči prihvatljive? Ako nam dođe na um pitanje »prihvatljivo za koga«? Onda smo dužni da zastanemo i da se podsetimo da naše reči, misli, i dela treba da budu prihvatljivi za Boga. Da li ste brzi da izgovarate ono što vam je na umu? Setite se da »su bezbožnička usta opačina«. To znači mnogo više nego što je rečeno. Pogledajte na

razliku u rečenici između usana pravednikovih i bezbožnikovih. Pravednik govori mudro, ne dozvoljavajući da pre nagljene reči pređu preko njegovih usana. Bezbožnik govori naglo i često dopušta da njegova usta izgovaraju kakve god da su reči na jeziku. Pravednik zna da svaka reč koja nastane u umu nije prihvatljiva, ali bezbožnik to ne zna. Nije ni čudo što nam Novi zavet kaže: »Reč vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.« (Kološanima 4:6)

Danas je dobar dan da dozvolimo Bogu da ojača naše usne da govore samo ono što je dobro: što uzdiže, oplemenjuje, pomaže, teši, hrabri i jača.

22. februar 2025.

8. BUDI OPREZAN PRED SILOM ZAVISTI

*»Srce tvoje neka ne zavidi grešnicima, nego budi u strahu
Gospodnjem vazda.«*

(Priče Solomunove 23,17)

Zavist je definisana kao želja da se tuđi kvalitet, posed, imetak zadobije. To je opasna stvar i nažalost, ona nas pritiska u mnogim vidovima našeg društva.

Reklame pokušavaju i uspevaju da probude želju i zavist u nama, kada su novi proizvodi u pitanju, do te mere da odemo napolje da ih kupimo. Proizvođači odeće pokušavaju i uspevaju da poželimo da budemo kao modeli koji nose njihovu odeću, tako da želimo da je kupimo. Muzičke i sportske zvezde žive raskošnim načinom života, koji nas čini ljubomornim, da i mi želimo da budemo kao i oni. Sve to vreme, ova zavist, ljubomora i želja čine da naši životi postanu jadni, a mi slepi za realnost da nijedna od ovih stvari koje želimo neće nam doneti trajnu radost.

Zanimljivo je da ovaj stih počinje sa Solomunovim uputstvima njegovom sinu šta da čini kada se susretne sa nekim drugim vladarom. Solomun u dobrom delu ove knjige priprema svog sina za život koji će voditi kao car. Zbog toga, ovaj stih dobija jednu

drugu dimenziju uz onu koja se posmatra očima jednog cara. Oči cara neće videti samo napredak pojedinaca, već i celog carstva i nacije.

Ono što treba da naučite kao najznačajniju stvar, bez obzira, da li ste car ili obična osoba je strah Gospodnji. Solomun je znao da je to istina, kada car ili obična osoba traži znanje, mudrost ili razumevanje od Boga, a svoj život upravlja na taj način da ugoditi Bogu, onda će Bog izliti blagoslove i omogućiti ono što je najpotrebnije.

Naša grešna priroda voli da menja stvari. Ona nam kaže da gledamo i vidimo nova kola, bolji posao ili neku materijalnu dobit. Ova iskrivljena logika zatim kaže da su te stvari dobre i da Bog treba da nam ih da, a ako ne, onda treba da učinimo sve sa svoje strane da ih dobijemo, jer će nam te stvari doneti mir i radost i napredak. To je ono što zagorčava život mnogim ljudima.

Najznačajnija stvar u našem životu je da živimo u skladu sa otkrivenjem koje nam je dato, jer je Isus rekao da je Njegov cilj da nam da život i izobilje! (Jovan 10,10)

Sotonine laži u ovom svetu poručuju nam da bez obzira da li ćemo da zgrešimo, ako budemo živeli kao neko drugi i budemo imali to što on ima, to će nas onda učiniti srećnim i zadovoljnim. Prava istina je da nijedna stvar, greh ili raskoš života nas nikada neće zadovoljiti, zato što nikada nije mogao, a nikada neće ni moći. Zadovoljstvo u životu proizilazi iz srca, a Onaj koji može ispuniti i zadovoljiti srce je Isus Hristos.

Njegova ruka je i dalje nad nama, Njegov poziv i dalje važi, Njegova namera je i dalje ista: da nas blagoslovi i da nam život i izobilje. Apostol Pavle nas poziva da istražujemo šta je Bogu ugodno a Bog je uvek ispunjavao svoja obećanja. Neka nas ovo današnje bogoslužjenje učvrsti u saznanju šta je »dobra i ugodna i savršena volja Božija« (Rimljanima 12,2), a Bog »je kadar učiniti da je među« nama »izobilna svaka blagodat«. (2. Korinćanima 9,8)

1. mart 2025.

9. SIROMAŠTVO BEZAKONJA

»Strah Gospodnji dodaje dane, a bezbožnicima se godine prekraćuju. Čekanje pravednih radost je, a čekanje bezbožnih propada. Put je Gospodnji krjepost bezazlenome, a strah onima koji čine bezakonje.«

(Priče Solomunove 10,27-29)

Mnogi ljudi danas traže razne načine da se održe u životu, želeći da žive duže ili da budu zdraviji. Milijarde dolara troše se na različite dostupne metode koje obećavaju ljudima ono što oni traže. Postoje klubovi zdravlja, zdrava hrana, vitamini i dodaci ishrani, i razni drugi brzi preparati koji pokušavaju da učine dobro na tom putu obećanja dužeg i zdravijeg života. Dobro je da se ljudi brinu za svoje zdravlje, kao dobri pristavi u životu koji nam je Bog darovao. Ali Biblija nam ne obećava duži život zasnovan pre svega na fizičkim sredstvima. Data su nam razna Božja obećanja o dužini naših dana koja se zasnivaju na strahu Gospodnjem. Ali, ne samo to, rečeno nam je da bezakonje neće napredovati niti dugo trajati. Po našoj definiciji »napredovati« je pogrešno shvatanje koje se odnosi samo na bogatstvo, zdravlje, silu i uticaj. U iskušenju smo da poverujemo da bezakonje ima svoju nagradu. Često se vodimo mislima da bezakonici napreduju dok Božja pravedna deca pate u siromaštvu i progonstvu. Kada razmišljamo na takav način upadamo u zamku svetovnog načina razmišljanja.

Današnji stihovi nam govore o pravom stanju bezakonika: bezbožnicima se godine prekraćuju. Čekanje bezbožnih propada, i strah će biti onima koji čine bezakonje. Koraci koje bezbožnici pokušavaju da preduzmu za unapređenje svoje zle stvari, da bi produžili svoj život u bezakonju, neće uspeti. Božiji pravednici će opstati, i sve ono što bezbožni računaju kao bogatstvo će završiti u njihovom siromaštvu. Njihova očekivanja i nadanja će nestati – neće ispuniti puninu svojih zlih planova. Svo zlo koje je Adolf Hitler činio došlo je svome kraju. On nije ostvario sve bezakonje

koje je planirao – da vlada svetom i da genetski stvori ljudsku rasu koja će se uklopiti u njegove izopačene planove. Propast je jedino obećanje kraja dato onima koji rade u bezakonju. Božiji ljudi mogu da gledaju na privremeno bogatstvo, zdravlje i naizgled prosperitet bezakonika i da se čude, ali setimo se da zle na kraju čeka siromaštvo i smrt. Ono što čeka Božiji narod je bogatstvo pravednosti Isusa Hrista. Strah Gospodnji dodaje dane, čekanje pravednih radost je i put je Gospodnji krepost bezazlenome.

Danas je dobar dan da shvatimo da ono što izgleda kao bogatstvo bezakonika je zapravo siromaštvo. A ono što izgleda kao siromaštvo pravednika je zapravo bogatstvo u Hristu i jedino će trajati neograničeno.

8. mart 2025.

10. CENA DUŠE

*»Plod je pravednikov drvo životno i mudri obučava duše.«
(Priče 11,30)*

U tekstu poznatog nedeljnika, opisan je čovek koji je hteo da sazna »šta gubi« kao ateista. Nije bio svestan da pored ostalog »gubi« svoj večni život. Jedan otac plaćao je svom sinu, takođe ateisti, 100 dolara svake nedelje ako ode u crkvu. Kolika je bila cena za njegovo spasenje?

Koliko biste vi platili da vam se pruži prilika da predstavite Isusa Hrista nekom ateisti? Apostol Pavle utrošio je mnogo više u nastojanju da donese Jevanđelje ljudima koji nikada nisu čuli za Isusa Hrista. Mnogo je putovao raznim delovima tadašnjeg poznatog sveta. U svom je izveštaju opisao mnoge brodolome, utamničenja, bičevanje, kamenovanje, batinanje, iscrpljenost, glad, zimu i razne druge opasnosti (2. Korinćanima 11,23-28)

U protekle dve hiljade godina misionarskog delovanja, požrtvovani ljudi napuštali su svoju domovinu da bi ljudi u drugim zeljama čuli za Isusa Hrista. Uz progonstvo i razne opasnosti pronosili su spasonosnu vest o Isusu Hristu. Mnogi su

izgubili život, dok su drugi trpeli užasna progonstva. U mnogim delovima današnjeg sveta, javno govoriti o Isusu Hristu je opasno, uz rizik zatvora, mučenja, čak i smrti.

Kad razmotrimo Isusovu žrtvu koju je podneo za nas, svaka žrtva koju podnosimo da bismo drugima propovedali Radosnu vest vredna je svake cene, jer je čovek dragocen, dragoceniji od svega na svetu.

Zatražimo od Boga, danas, da u nama svakodnevno razgoreva ljubav prema izgubljenima i da nas nauči kako da im na najbolji način otkrijemo istinu o našem Spasitelju.

15. mart 2025.

11. SVAKODNEVNI ŽIVOT

*»Svi su dani nevoljnici zli; a ko je vesela srca, na gozbi je jednako.«
(Priče 15,15)*

Kada je starica Tamara proslavljala 104. rođendan, svoju dugovečnost pripisala je »smehu, Gospodu Bogu i nekim malim, sitnim stvarima«.

»Ne znam koliko će me dugo još Bog držati ovde na zemlji«, rekla je, »samo želim da Mu zahvalim za sve što mi je već do sada dao.«

Većina od nas neće doživeti toliku starost, ali od Tamare možemo da naučimo kako treba uživati u svakom danu koji nam je darovan.

Smeh: »Veselo srce veseli lice, a žalost u srcu obara duh.« (Priče 15,13) Istinska sreća počinje duboko u čovekovom biću, a vidi se na licu.

Gospod Bog: »Strah je Gospodnji nastava k mudrosti, i prije slave ide smjernost.« (Priče 15,33)

Male, sitne stvari: »Bolje je jelo od zelja gdje je ljubav nego od vola ugojena gdje je mržnja.« (Priče 15,17) Podržavati ljubav u međuljudskim odnosima i uživati u osnovnim stvarima u životu mnogo je važnije nego bogatstvo i uspeh.

Nećemo svi doživeti duboku starost, ali svi možemo dobro živeti svakoga dana, sa smehom, s Gospodom Bogom i s onim sitnim, malim stvarima koje ispunjavaju život radošću i zadovoljstvom.

22. mart 2025.

12. PREDIVAN PAR

»Radost je čovjeku da čini milost, a bolji je siromah nego laža.«

(Priče Solomunove 19,22)

Pošten i ljubazan čovek čitav sat jurio je automobilom ulicama velegrada da bi pronašao ženu koja je ostavila torbicu sa deset hiljada evra na sedištu njegovog taksija. Na ruganje svojih kolega odgovorio je sledeće: »Ja sam hrišćanin, šta bi mi koristio odlazak u crkvu svake sedmice kada ne bih u život sprovodio ono što verujem i čujem u propovedi?«

U 2. Mojsijevoj 23. poglavlju istaknuta su načela poštenja i ljubaznosti koja je Bog dao Izrailjcima u zakonu. Morali su da budu tako poštteni da vrate zalutalu životinju njenom vlasniku, čak i ako je ta osoba bila njihov neprijatelj (stih 4). Morali su da budu ljubazni prema neprijatelju: »Ako vidiš gdje je nenavidniku tvojemu pao magarac pod teretom svojim, nemoj da ga ostaviš, nego mu pomoz. (stih 5) Morali su da se pobrinu da se pošteno postupa sa siromahom, pomoći mu kad ga nepravedno i nepošteno tretiraju (stihovi 6-9). Zemljoposednici su morali da puste da se svake sedme godine zemlja odmara i dopustiti siromasima da se nje hrane te godine (stihovi 10. i 11).

Pošteni ljudi mogu biti okrutni. Ljubazni ljudi mogu biti nepošteni i ne mariti za pravednost. Ali kad povežete poštenje sa ljubaznošću, stvorćete predivan par koji će proslaviti Boga i doneti velike blagoslove blišnjima.

Neka nam Bog pomogne da i današnji dan bude još jedan korak ka ostvarenju ovih Božjih ideala u svakome od nas.

29. mart 2025.

13. ISKUŠAN I ISPRAVAN

*»Najviše ljudi hvale se svojom dobrotom; ali ko će naći čovjeka istinita?«
(Priče 20,6)*

Često se razočaramo u ljude koji nisu ispunili ono što su obećali, i pokazali se nepouzdanima. Član porodice je obećao da će često pisati, ali nije ispunio obećanje. Pastor je obećao da će posetiti bolesne, ali nije ni prekoračio bolnički prag niti dom bolesnika. Prijatelj je rekao da će biti s nama tokom trenutaka žalosti, ali nije se čak ni telefonom javio. Drugi nam govore kako će se moliti Bogu za nas, ali brzo zaboravljaju naše potrebe. Neko nam je obećao da će obaviti važan posao, ali se više ne pojavljuje. Zato se pitamo: »Ko će naći čoveka istinita?«

Malo možemo da preduzmemo u pogledu onih koji se pokažu nevernima i nepouzdanima. Ali mnogo možemo doprineti sopstvenoj odanosti drugima. Kada nešto obećamo, moramo to i da izvršimo. Kada nekome kažemo da ćemo se moliti za njega, moramo to i ispuniti. Kada govorimo o svojoj ljubavi i odanosti prema bližnjemu, možemo i malim gestom da pokažemo da ozbiljno mislimo.

Apostol Pavle je rekao da je jedan od plodova Duha Svetoga vernost (videti: Galatima 5,22). Bog će u nama stvoriti čvrst i postojan duh ako ozbiljno uzmemo u obzir ono što smo rekli drugima da ćemo učiniti i to zaista obavimo na najbolji mogući način.

Molimo se danas Bogu da nas učini takvim osobama na koje se drugi mogu osloniti i računati kada se nađu u potrebi. Da budemo proverena i iskušana osoba, koja dokazuje da se na nju zaista može osloniti. Neka nas reč Božja obnovi na slavu Božju i blagoslov onima koji su u potrebi.

II tromesečje

5. april 2025.

1. SRCE KOJE GORI

»... I oni govorahu jedan drugome: Ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše pismo?«

(Luka 24,32)

U događaju o dva učenika na putu u Emaus iz Lukinog Jevanđelja (Luka 24,13-35), može da se primeti promena raspoloženja: iz depresije u optimizam. Iz stanja izgubljene gorljivosti u stanje gorljivosti ponovo pronađene.

Kada se Isus javio ovim učenicima na putu u Emaus, On im je izlagao Pisma koja govore o Njemu i o onome što je On učio za njih. Izgovorene reči izazvale su njihova srca da se »zapale za Isusa«. Oni su iz jednog depresivnog stanja prešli u stanje optimizma. U njima se javila nova želja, nova ljubav, nova revnost i nova vizija o Bogu – Isusu.

Isus je govorio reč kada se javio učenicima, njihove oči su se otvorile, oni su duhovno progledali. Ovaj duhovni uvid stekli su zato, jer je Božja vatra u njihovim srcima počela goret. Bez gorljivosti prema Reči i Isusu ne može se primiti otkrivenje i razumevanje Božjih istina. Istinska gorljivost opet dolazi samo preko Svetoga Duha, gorljivost bez Duha su samo euforična osećanja, koja traju »od danas do sutra«.

Gospod želi da nas probudi, vrati u stanje revnosti - »da srce gori u nama«. Ovaj dan i ovo bogoslužjenje su prilika da Gospod ojača plamen vatre u našim srcima.

12. april 2025.

2. BLAGOSILJAJ DUŠO MOJA GOSPODA

»Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i sve što je u meni sveto ime Njegovo. Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i ne zaboravljaj nijednoga dobra što ti je učinio. On ti prašta sve grehe i isceljuje sve bolesti tvoje; Izbavlja od groba život tvoj, venčava te dobrotom i milošću; Ispunja dobrim želje tvoje, ponavlja se kao u orla mladost tvoja.« (Psalam 103,1-5)

Ovde se David obraća svojoj duši. U stvari, on govori sebi: »Ne budi lenj Davide, ne budi nezahvalan, ne zatvaraj se. Zahvali Bogu za sve što ti daje.« I onda, nabraja redom šest specifičnih blagoslova zbog čega to treba da radi.

- 1) Gospod prašta sva tvoja bezakonja.
- 2) Gospod isceljuje sve tvoje bolesti.
- 3) Gospod iskupljuje dušu tvoju od uništenja.
- 4) Gospod te kruniše dobrotom i milošću.
- 5) Gospod ispunjava tvoje želje, daje ti dobre stvari.
- 6) Gospod te podmlađuje - obnavlja tvoj organizam.

Draga braćo i sestre, poštovani prijatelji Božje reči, ako razumemo ovih šest nepromenljivih blagoslova milosti Gospodnje koji su nam dostupni svakoga dana, onda ne možemo ni mi ostati ravnodušni. Znati ili samo umom verovati u to koliko je Bog dobar nije dovoljno, već da bi tu istinu prisvojili za svoju dušu, moramo to praktično iskazati, poput Davida: Ispovediti ustima svoju veru u takvog Gospoda.

Ne ispovedati svoju veru u blagoslove Gospodnje, je siguran dokaz da smo zaboravili, a još gore sebe udaljili od Njegovih blagoslova. Jedan od načina da se dobrota Božja ne zaboravi

jeste da se nje prisećamo i zahvaljujemo Bogu za sve blagoslove, poput Davida. Ovakav stav probudiće našu dušu i blagosloviti Gospoda, a mi ćemo aktivno učestvovati u Njegovim posebnim blagoslovima koje ima za nas.

Zato blagosiljajmo ime Njegovo pesmom broj _____.

19. april 2025.

3. KO JE ISUS?

Nijedan ozbiljan istoričar ne sumnja da je živio čovek po imenu Isus iz Nazareta.

Pitanje je: KO JE ON?

Nekima je On bogatiji od Bila Gejtsa, pametniji od Ajnštajna, ljubazniji od Majke Tereze – On je Bog. Drugima je on lažni mesija – prevarant ili samo još jedan verski fanatik. Ipak, i 2000 godina nakon Njegove smrti, Njegov život i dalje predstavlja najveći uticaj – više od života Platona, Henrija Forda, Bude, Mojsija, Muhameda ili Konfučija:

On ima preko milijardi sledbenika širom sveta

Njegova životna priča je bestseler svake godine

Njegovo rođenje deli istoriju na godine pre Hrista i godine posle Hrista

Njegov rođendan slave svake godine prilikom Božića.

Poštuju Ga sve religije, a ne samo hrišćanstvo.

Od Njega potiču klasične mudrosti kao što su „Blago onima koji mir grade« i »Čini drugima ono što želiš da oni čine tebi« ili npr. »Dođite meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti.«

Jedan psihijatar je rekao da kad biste uzeli sve najbolje ljudske savete (kroz čitavu istoriju) za uspešne odnose, dobro mentalno zdravlje i srećan život, ne biste ih mogli meriti s Hristovom propovedi na Maslinskoj gori. Isus je rekao: „Ja sam došao da ljudi imaju život i da ga imaju u izobilju.« (Jovan 10,10)

Njegove reči se jasno bave velikim životnim pitanjima kao što su: Voli li me iko – čak i ovakvog s manama? Šta stvarno vredi

u životu? Šta se događa kad umrem? Kako da nadvladam svoju tamnu stranu? Kako treba da se odnosim prema drugima? Kako treba da se molim? Kakav je Bog?

Isus je rekao: »Reči moje neće nestati.« Njegove reči su prodrle u više jezika, knjiga, izreka, umetničkih dela, govora i pesama od reči bilo koje druge osobe – one zaista nisu nestale.

Njegove reči su prodrle i u naša srca, a naš dolazak na ovo mesto bogoslužjenja je potvrda da znamo odgovor na pitanje »Ko je Isus?«

Za nas je on: Bog, Gospodar nad gospodarima, Početak i Svršetak, Prvi i Poslednji, naš Spasitelj. Neka vreme provedeno u Njegovom domu zaista bude na slavu Njegovom imenu.

26. april 2025.

4. BUDI MEĐU PRVIMA

»I hodeći pokraj mora vide Simona i Andriju, brata njegovog, gde bacaju mreže u more; jer behu ribari. I reče im Isus: Hajdete za Mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim. I odmah ostavivši mreže svoje pođoše za Njim.«

(Marko 1,16-20)

Ovo je evanđeoski izveštaj o prvim Hristovim sledbenicima. U ovom izveštaju je dvaput upotrebljena vremenska odrednica »odmah«. Njom su označeni prelomni trenuci.

Šta su pomenuti Hristovi sledbenici imali pre nego je nastupio trenutak određen vremenskom odrednicom »odmah«?

Hristovi sledbenici imali su svoju zavičajnu oblast Galileju. Ona im je bila draga, na nju su navikli, s njom su srasli i iz nje su izlazili samo kad su morali. Takođe su imali svoje rodbinske veze: porodica, rođaci, srodnici i prijatelji. Pored zemlje i ljudi, oni su imali i dobar posao: bili su ribari.

Šta se ovim ljudima dogodilo kad je nastupio čas obeležen rečju »odmah«? Ovo »odmah« znači »u jednom datom trenutku«. Pomenuta četvorica su u datom trenutku ostavila sve što je nabrojano.

Odrekli su se svoje vezanosti za »rodnu grudu«. Nisu ostali bez tla, ali njihov zavičaj je bio tamo gde je Hristos.

Nije ih zadržao ni bogat ulov i, verovatno, prilika da se obogate. Ostavili su sve. Poslušnost ne gleda na sat. Ona sluša Boga i odgovara odmah. Svaka naredba ima svoj čas izvršenja, svoje »odmah«.

Moram napomenuti da Hristovi sledbenici nisu prestali da razmišljaju. Svesna poslušnost uključuje i razmišljanje, pa i procenjivanje. Učenici su uočili priliku da razgovaraju sa svojim Učiteljem o toj njihovoj odluci i pristanku.

»A Petar Mu poče govoriti: Eto mi smo ostavili sve, i za Tobom idemo. A Isus odgovarajući reče: Zaista vam kažem: nema nikoga koji je ostavio kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili decu, ili zemlju, Mene radi i Jevanđelja radi, a da neće primiti sad u ovo vreme sto puta onoliko kuća, i braće, i sestara, i otaca, i matera, i dece, i zemlje, u progonjenju, a na onom svetu život večni. Ali će mnogi prvi biti poslednji, i poslednji prvi.« (Marko 10,28-31)

Molimo se Bogu da budemo među prvima, da to bude sad, odmah, i – neka da Gospod – u sve vekove.

3. maj 2025.

5. GOSPODAR OLUJA

»I reče im: zašto ste tako strašljivi? Kako nemate vjere.«

(Marko 4,40)

U 27. godini Rembrant je naslikao Hrista kako stišava buru na Galilejskom jezeru. O tom događaju čitamo u 4. poglavlju Jevanđelja po Marku. U izrazitom kontrastu svetlosti i senki Rembrantova slika prikazuje lađicu kojoj u strašnom nevremenu preti uništenje. I dok se učenici bore s vetrom, Isus mirno spava. No, najneobičnije od svega je to što se u lađici nalazi 13 učenika. Prema mišljenju likovnih stručnjaka, taj 13. učenik je sam Rembrant.

Markovo Jevanđelje opisuje kako su učenici naučili ko je Isus i šta On može učiniti. Dok su svim silama pokušavali da spasu lađu

da ne potone, Isus je spavao. Učenici su mu zbog toga zamerili: »Učitelju, zar ti ne mariš što ginemo?« Nakon što je utišao olujno nevreme, otvoreno ih je pitao »zašto ste tako strašljivi? Kako nemate vjere.« Tada su se još više uplašili. Jedni su drugima govorili: »Ko je Ovaj da Ga slušaju i vetar i more?« (41)

I mi se možemo naći u toj priči i otkriti, kao Isusovi učenici, da svakome ko se pouzda u Isusa, On pokazuje svoju prisutnost, saosećanje i vlast nad svakom životnom olujom.

Kraj tebe kad besni more žestoko,
a ti jadan misliš da sve je propalo,
izbroji sve dare koje Spas ti dâ,
i u srcu će se oriti pesma zahvalna.

10. maj 2025.

6. GOSPODAREV UGOVOR

Na drevnom Bliskom istoku sporazum između gospodara ili vladara i njegovih podanika nazivao se Gospodarev ugovor. Njegovo je potpisivanje uvek zahtevalo žrtvovanje životinja. Nakon prinošenja raspolovili bi životinje i te polovine stavili na zemlju jednu nasuprot drugoj, ostavljajući između prolaz. I dok bi gospodar ili vladar prolazio između tih polovina, javno je obznanjivao da će poštovati sporazum, a ne ispuni li sve što je obećao, postaće kao ti »žrtveni komadi«.

Kada je Avram pitao Boga kako može biti siguran da će održati dato obećanje, Bog se poslužio prepoznatljivom slikom Gospodareva ugovora. Kada je »ognjeni plamen prolazio između onih žrtvenih komada«, Avramu je bilo jasno da Bog izjavljuje da preuzima zadatak da održi savez. Božji savez s Avramom i jamstvo da će ga ispuniti proteže se i na Hristove sledbenike. Zato Pavle u svojim novozavetnim poslanicama govori o sinovima Avramovim (pročitajte Rimljanima 4,11-18, Galatima 3,29) Onoga trenutka kada prihvatimo Hrista kao spasitelja, Bog postaje Čuvar našeg zaveta vere (Jovan 10, 28.29) i možemo Mu poveriti svoj život.

Naše je spasenje sigurno, jer je u Božjim rukama.

17. maj 2025.

7. HVALITE BOGA

*Hvalite Boga u svetinji Njegovoj, hvalite Ga na tvrđi slave Njegove.
Hvalite Ga prema sili Njegovoj, hvalite Ga prema visokom
veličanstvu Njegovom.*

Hvalite Ga uz glas trubni, hvalite Ga uz psaltir i gusle.

Hvalite Ga s bubnjem i veseljem, hvalite Ga uz žice i organ.

Hvalite Ga uz jasne kimvale, hvalite Ga uz kimvale gromovne.

Sve što diše neka hvali Gospoda! Aliluja!

(Psalam 150)

Psalam 150. nije samo prekrasan hvalospev. Čitajući ga, možemo naučiti da hvalimo Gospoda: gde da hvalimo, zašto da hvalimo, kako da hvalimo i ko treba da hvali?

Zaustavimo se na samo jednom pitanju. Ko treba da hvali? »Sve što diše«. (stih 6) Mladi i stari. Bogati i siromašni. Slabi i jaki. Svako stvorenje. Božja je volja da se svi kojima je Bog udahnuo dah života koriste tim dahom potvrđujući Njegovu moć i veličinu.

Kad hvalimo Boga, gorljivo Mu iskazujemo zahvalnost za to što vlada u slavi, zauvek.

Uzdignimo Njegovo ime i hvalimo ga sa pesmom broj _____.

24. maj 2025.

8. EHO

Jedan čovek i njegov sin jednog dana šetali su šumom u planini. Odjednom, dečak je zapeo za neku granu i osetivši bol kriknuo: »Ahh!« Iznenada, čuo je glas koji je dolazio sa planine: »Ahh!« Znatiželja ga je obuzela pa je viknuo: »Ko si ti?« Ali, odgovor koji je dobio glasio je: »Ko si ti?« Ovo ga je naljutilo, pa ponovo viknu: »Kukavico!« Glas je odgovorio: »Kukavico!« Dečak je pogledao oca i upitao ga: »Tata, šta se ovo dešava?«

»Sine«, reče otac, »obradi pažnju.« Tada je otac viknuo: »Divim ti se!« Glas je odgovorio: »Divim ti se!« Otac je ponovo uzviknuo: »Predivan si!« Glas reče: »Predivan si!« Dečak je stajao iznenađen, ali još uvek nije shvatio šta se dešava.

Otac mu je objasnio: »Ljudi ovo zovu 'eho'. Ali, to je u stvari 'život'. Život ti uvek vraća ono što ti daješ. Život je ogledalo tvojih dela. Želiš li više ljubavi, podaj više ljubavi. Želiš li više dobra, podari više dobra. Želiš li razumevanje i poštovanje, tada pruži drugima razumevanje i poštovanje. Ako želiš da ljudi budu strpljivi sa tobom i da te poštuju, tada i ti budi strpljiv sa ljudima i poštuji ih. Ovo pravilo odnosi se na svaki vid života. Život ti uvek vraća ono što daješ. Tok tvoga života nije slučajnost, on je ogledalo tvojih dela.«

»Ovo pak velim: koji s tvrđom seje, s tvrđom će i požnjeti; a koji blagoslov seje, blagoslov će i požnjeti.« (2. Kor. 9,6)

»Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjeti.« (Gal. 6,7)

»Sve, dakle, što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima: jer je to zakon i proroci.« (Matej 7,12)

31. maj 2025.

9. NE BOJTE SE

»A lađa beše nasred mora u nevolji od valova, jer beše protivan vetar. A u četvrtu stražu noći otide k njima Isus idući po moru. I videvši Ga učenici po moru gde ide, poplašise se govoreći: To je utvara; i od straha povikaše. A Isus odmah reče im govoreći: Ne bojte se; Ja sam, ne plašite se.«

(Matej 14,24-27)

Učenici su bili preplašeni velikim talasima, tako zatečeni, da su potpuno zaboravili na velika čudesna dela kojima su prisustvovali sledeći Isusa. Oni su se potpuno predali strahu i problemu u kojem su se našli. Neki od njih su verovatno pomislili ili rekli: »Ovo mora da je sotonino delo. Đavo je došao da nas pobije zbog

toga, jer smo Njegovi učenici.« »Šta smo to loše učinili? Ko od nas ima greh, te nas Bog kažnjava?« »Zašto se ovo dešava nama? Radimo šta nam je On rekao da radimo. Poslušni smo. Zašto nas snađe ova oluja?« »Gde je sada Bog, vidi li On ovo, mari li?« Zaista, u trenucima nevolje i zla, svakome od nas mogu da kroz um prođu ovakve sumnjičave misli.

No, na samom vrhuncu straha, kad je noć najcrnja, oluja najbešnja, vetrovi najglasniji, a beznađe veliko, Isus nam uvek prilazi da nam se otkrije kao Gospodar talasa - Spasitelj u olujama nevolja.

»Glas je Gospodnji nad vodom, Bog slave grmi, Gospod je nad vodom velikom.« (Psalam 29,3)

7. jun 2025.

10. NOVI POČETAK

»... I otidoše u drugo selo.«

(Luka 9,56)

Kada razumemo i shvatamo Božju volju za naš život i poznajemo Božji karakter, onda smo u stanju da potpuno drugačije gledamo na prepreke i protivljenja koja dolaze u naš život. Jer smo u stanju da sve to sagledamo Isusovim očima – ne kao prepreke, nego kao nove šanse, naše i Božje. Kada su Samarjani odbili da prime Isusa i Njegove učenike, kaže se da su, posle Isusovog prekora učenicima koji su želeli da se osvete za ovo, »otišli u drugo selo«. Tako je to u životu koji Bog vodi, tu uvek postoji neko »drugo selo«, neka nova šansa, neki novi početak.

Dragi prijatelji Božje reči, braćo i sestre, u životu uvek postoji nešto »sledeće«. A to »sledeće selo« je u stvari bilo bliže Isusovom konačnom cilju. Sledećeg dana nije morao da ide mnogo daleko. Posle nadmenosti s kojom se sukobio kod Samarjana, Isus nije očajavao. U stvari, oni su Mu učinili uslugu – gurnuli ga bliže Njegovom konačnom cilju. Ovo odbacivanje Isus je prihvatio kao Božju volju i odmah nakon toga pojavila se nova mogućnost za njega, neko drugo selo, nešto bolje.

Shvatimo, mi i Bog smo u stanju da uvek idemo dalje i da trenutne smetnje i prepreke pretvorimo u nove šanse. Hvala Bogu, što u životu uvek postoji neko drugo selo, neka nova šansa, novi početak...Hvala Mu i na ovom subotnom danu u kome nam pruža novu šasnu da Mu pridemo bliže. Učinimo to danas.

14. jun 2025.

11. OHRABRI SE – JOŠ NIJE KRAJ!

Ovog jutra upoznaćemo se sa jednim psalmistom. Za Asafa se veruje da je napisao 73. psalam, i da je bio dirigent u jednom od horova slavnog starozavetnog cara Davida.

Asaf je u svom jadikovanju sličan mnogima od nas. Oseća se izigran i prevaren. S ove strane života doživeo je teška razočaranja i nepravde. Poslušajmo na trenutak njegov vapaj:

»A noge moje umalo ne zađoše, umalo ne popuznuše stopala moja«, jada se Asaf, »jer se rasrdih na bezumnike videći kako bezbožnici dobro žive. Jer ne znaju za nevolju do same smrti, i telo je njihovo pretilo. Na poslovima čovečijim nema ih, i ne muče se s drugim ljudima. Toga radi optočeni su oholoću kao ogrlicom, i obučeni u obest kao u stajaće ruho... Usta svoja dižu u nebo, i zemlju prolazi jezik njihov. I zato se onamo navraćaju neki iz naroda njegovog, i piju vodu iz punog izvora. I govore: Kako će razabrati Bog? Zar Višnji zna? Pa eto, ovi bezbožnici srećni na svetu umnožavaju bogatstvo.« (Ps. 73,2-6, Ps. 73,9-12)

Dok posmatra sreću pohlepni ljudi i nasilnika, psalmista na ovom mestu kao da kaže: »Bog ne postupa sa svojim izabranicima pošteno. Drugi se bogate, a ja ostajem praznih ruku. Drugi čine greh za grehom a ja čuvam srce čisto. Drugi varaju i dobro im ide. A ja ne pomišljam na krađu, ali jedva spajam kraj s krajem!«

Premda izazvan prividnom srećom nepravednika, ovaj je Božji čovek ipak pun pouzdanja i posle nekog vremena unutrašnjeg sukoba i razmišljanja, zaključuje o bezbožnima, oholima i nepravednima: » Dok najposle uđoh u svetinju Božju, i doznah kraj njihov.« (Ps. 73,17)

Hiljadama godina kasnije savremenog čoveka muče ista pitanja, a odgovor je opet isti: podigni pogled ka nebeskoj Svetinji i pogledaj iza zavese.

21. jun 2025.

12. SLUŽITE GOSPODU VESELO

»Služite Gospodu veselo...«

(Ps. 100,2)

Ako služimo radosno Bogu to je znak da smo Njegovi. Oni koji služe Bogu žalosnim licem rade nešto što ne vole – oni Mu u stvari ne služe. Imaju oblik pobožnosti, ali nemaju duhovni život.

Našem Bogu nisu potrebni robovi da hvale Njegov presto. On je Vladar u carstvu ljubavi i želi da se Njegovi službenici oblače u haljine radosti. Anđeli služe Bogu pevajući a ne uzdišući; mrmljanje i jadikovke značile bi bunu u njihovim redovima. Žrtva koja nije dobrovoljna ne donosi radost Bogu, jer Gospod gleda u srce: ako vidi da Mu služimo samo iz dužnosti a ne zato što Ga volimo, tada Njegovo roditeljsko srce neće biti srećno.

Služba suradosti je služba srca i zato je prava. Oduzmeš li hrišćaninu radost dobrovoljne službe oduzećeš mu dokaz iskrenosti. Radost nam vraća snagu, vedra misao uklanja poteškoće u službi. Ako nam nedostaje sveta radost u radu, brzo će nam duh bolno klonuti. Čovek koji je radostan u službi Gospodnjoj dokazuje da je poslušnost njegova vrlina; moći će da peva: »Hodaću po zapovesti Tvojoj, jer to je radost moja!«

Služimo Gospodu radosno! Neka naša radost svedoči onima koji misle da je bogoslužjenje robovanje. Neka svedoči da to uopšte nije tako!

28. jun 2025.

13. VRT IZBORA

Pre raspeću, Isus je proveo određeno vreme u getsimanskom vrtu, bila je to noć u kojoj je proživeo strahotu onoga što će uskoro da sledi. Stoga, Isus se molio Ocu: »Oče, ako hoćeš, ukloni ovu čašu od Mene.«

Kakva je to čaša pred kojom je Isusa obuzeo užas? Bila je to čaša Božjeg gneva, koju je trebalo ispiti za svakoga od nas. Sud Božji, koji je sledovao nama, pao je na Isusa.

Iz ljubavi prema svome Ocu, posle duge agonije, Isus je u zoru prihvatio čašu, rekavši: »Neka ne bude Moja volja nego Tvoja.« Zaista je neverovatno koliko je daleko Isus bio spreman da ide sa svojim Ocem, da Mu veruje i da Mu se preda.

Draga braćo i sestre, poput Isusa i mi prolazimo kroz neke naše getsimanske vrtove muke i borbe. To je vrt u kome odlučujemo da li ćemo umirati sebi ili ne? Hoćemo li verovati Ocu da je kadar da nas provede kroz teškoće koje nam dolaze u zoru, posle noći provedene u vrtu, ili ne?

Naše čaše mogu biti razne, neprivlačne i zbunjujuće: Kada nam se čini da život više nema smisla, kada problemi izgledaju preveliki da se s njima nosimo, kada nam se čini da nećemo izdržati još jedan dan...

Kakva god da je naša agonija, uvek postoji izbor i put mira; on je u Isusovim rečima: »Neka ne bude Moja volja nego Tvoja.« Da, ponekad nije lako. No, umiranje sebi nije nimalo zabavan posao – to je krst.

Čovekov greh počeo je u vrtu, u onom edemskom. Zatim je Isus taj adamovski greh uzeo na Sebe, opet u vrtu, u onom getsimanskom. Adam i Isus imali su slobodu izbora. Slično tome, i mi svoje predanje Bogu Ocu potvrđujemo u našim malim vrtovima izbora – biramo između svoje volje i Božje volje.

Izaberimo i danas ponovo da svoja srca pokorimo Bogu; u potpunosti. Dozvolimo Njegovom Duhu da ih ispuni i onda nijedna nevolja neće više biti tako velika i moćna da nam zakloni vidik konačnog ispunjenja Božjih obećanja o Novoj Zemlji i životu bez kraja.

III tromesečje

5. jul 2025.

1. DRVO ŽIVOTA

Retko ko nije čuo za drvo života, a sigurna/siguran sam da su mnogi od vas u knjigama, enciklopedijama ili časopisima – naišli na onu poznatu ilustraciju koja prikazuje Adama i Evu pokrivene smokvinim lišćem kako stoje pored drveta života, Evu kako drži jabuku u ruci, i zmiju koja puže po jednoj od njegovih grana.

U Svetom pismu drvo života se spominje na dva mesta - na samom početku, u 1. Knjizi Mojsijevoj, i na samom kraju, u poslednjoj glavi Otkrivenja. Na samom početku ljudske istorije – u 1. Knjizi Mojsijevoj, zapisano je: *»I nasadi Gospod Bog vrt u Edemu na istoku... I uzevši Gospod Bog čovjeka namjesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva. I zaprijeti Gospod Bog čovjeku govoreći: Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu; ali s drveta znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrićeš.«* (1. Mojsijeva 2, 8. 15-17)

Nažalost, svojim padom u greh, zbog neposlušnosti, naši praroditelji izgubili su svako pravo na plodove sa ovog drveta koji proizvode život i na njegovo lišće koje služi za isceljenje.

Bog je u svojoj milosti i ljubavi pomilovao ljudski rod i rešio da nas vrati Sebi i daruje nam život večni. Međutim, da bi sprečio čoveka da daljim jedenjem ovih plodova ovekoveči i sam greh, Bog je izagnao Adama i Evu iz raja i pred vrtom u Edemu postavio heruvima s plamenim mačem *»koji se vijaše i tamo i amo, da čuva put ka Drvetu života«*. (1. Mojs.3,24)

Posledice su vidljive – konstantna degradacija ljudskog roda u fizičkom smislu, sve kraći životni vek, bolest, patnja i na kraju smrt!

Međutim, na samom kraju Svetog pisma imamo predivni opis nove, obnovljene Zemlje: »Nasred ulica njegovih (Novog Jerusalima) i s obe strane rijeke Drvo života, koje rađa dvanaest rodova dajući svakog meseca svoj rod; i lišće od drveta bješe za iscjeljivanje narodima.« (Otkrivenje 22,2) »I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više...« (Otkrivenje 21,4) Prorok Isaija još kaže: »I niko od stanovnika neće reći: Bolestan sam.« (Isaija 33,24)

Šta u međuvremenu možemo da činimo? Kako da dobijemo duhovno isceljenje, da nam duša ozdravi (od štetnih navika, loših misli i pobuda, od loših crta karaktera, od nemoći da se odupre zlu)? Duh proroštva kaže: »Reč Božija za nas predstavlja Drvo života..U svakom stihu ima pouke koju treba prihvatiti. Zato učimo kako treba pretraživati Bibliju.. Ova knjiga.. je pravi vaspitač... Pred Drvetom života koje je nama na dohvat ruke nema nikakvog plamenog mača. Sveti spisi – ono posvećeno: 'Pisano je', predstavljaju Jevanđelje, koje mi treba da propovedamo. Pred tim Drvetom života nije postavljen nikakav plameni mač. Nema sile koja bi ma kojoj duši mogla da zabrani uzimanje ploda sa tog životnog drveta. U tome može da učestvuje svako. Svi mogu da jedu i večno žive.« (Letter 3, 1898; Letter 20, 1900) Amin.

12. jul 2025.

2. AKO SE ZATVORE VRATA

Toga dana tamni oblaci, koji nikada do tada nisu bili pomutili su nebesko plavetnilo, prekrili su nebo. »Odjeknula je potmula grmljavina i sevnule su munje. Uskoro su počele da padaju i krupne kapi kiše.« (»Taj dan razvališe se svi izvori velikoga bezdana, i otvoriše se ustave nebeske.« (1. Mojsijeva 7,11)). »Ljudima koji do tada nisu videli tako nešto, srca su uzdrhtala od straha.« Mnogi su pružali ruke prema Nojevom kovčegu i preklinjali da uđu. »Neki su, iz očajanja, pokušali da prodru u kovčeg, ali je njegova čvrsta građa odolela njihovim naporima.« Bilo je previše kasno. Noje i njegova porodica bili su sigurni u kovčegu; sam Bog zatvorio je njegova masivna vrata i samo ih je On mogao otvoriti.

»A kad one (lude devojke) otidoše da kupe (ulja), dođe ženik, i gotove uđoše s Njim na svadbu, i zatvoriše se vrata. A poslije dođoše i one druge djevojke govoreći: Gospodaru, gospodaru, otvori nam. A on odgovarajući reče im: Zaista vam kažem: Ne poznajem vas.« (Matej 25, 10-12)

»Jer kao što je bilo u vrijeme Nojevo tako će biti i dolazak Sina Čovečijega... I ne osjetiše dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak Sina Čovečijega«. (Matej 24,37.39)

Jednoga dana, naš dobri i strpljivi nebeski Otac zatvoriće vrata milosti za ljudski rod. Mnogi će poželeti još jedan trenutak za pokajanje; mnogi će žaliti što nisu ozbiljnije shvatali Božije pozive i preklinjanja, što nisu slušali opomene sopstvene savesti, što se nisu više trudili da pobede sebe i istinski vole druge.

Zato draga braćo i sestre, dok Isus još kuca na vrata srca svakog od nas, otvorimo Mu, pustimo Ga unutra da nas popravi, umiri i usreći. Jer jednoga dana On neće moći da čuje nas kada budemo kucali na Njegova vrata.

Ako ste posle ovoga osetili izvestan strah, to je prirodna reakcija, samo što taj strah ne treba da nas parališe, već da nas podstakne da se ozbiljnije pripremamo za nebeske stanove – ne zato što moramo, već zato što želimo i ne možemo drugačije! Amin.

19. jul 2025.

3. KOLIKO KOŠTA ČOVEK?

Dana 12. decembra 1948. godine u Ujedinjenim Nacijama usvojena je Univerzalna deklaracija o pravima čoveka čiji prvi član ovako glasi: »Sva ljudska bića rađaju se SLOBODNA I JEDNAKA u dostojanstvu i pravima.« Slične uredbe naći ćete u ustavu svake moderne države. Međutim, nije uvek bilo tako. Gotovo od samog početka postpotopne ljudske civilizacije vladalo je robovlasničko društveno uređenje. Robovi su bili samo oruđe za rad, bez ikakvih prava; kupovani su za novac kao i svaka druga roba, a njihov gospodar je mogao da ih ubije ne odgovarajući pred zakonom za to. Zatim, u doba kolonijalne ekspanzije velike evropske sile izrabljivale su crnačko stanovništvo, a neke afričke države su se tek pre nekoliko decenija oslobodile svog vazalskog položaja.

Čujmo sada priču o jednom robu: U davna vremena, u doba antičke Grčke ratni zarobljenici odvođeni su kao robovi u zemlju 'pobednicu', u kojoj su na gradskim trgovima bili prodavani po veoma niskoj ceni. Ovaj rob, kome nije zabeleženo ime, toga dana ostao je među poslednjima na trgu. Iscrpljenog i izmršavelog od bolesti, niko nije hteo da ga kupi; a ako ga niko ne kupi, biće ubijen kao što se ubijaju bolesne životinje. Tada je naišao jedan plemeniti knez i upitao: »Koliko košta ovaj čovek?« Kupio ga je (po nižoj ceni od ubičajene) i odveo ga u svoj dom u kome ga je negovao i lečio kao što bi negovao i rođenog sina.

Tako smo i mi, kao ljudski rod, izgubili bitku na Nebu. Onaj koji je nas pobedio, knez ovoga sveta, doveo nas je u ovu mračnu dolinu suza kao svoje ratne zarobljenike, kao svoje robove. (»Jer koga ko nadvlada, onaj mu i robuje.« (2. Petrova 2,19) Da, svi smo mi bili robovi, okovani lancima smrti i bolesni od greha, sve dok na ovaj 'veliki trg' nije došao jedan plemeniti Knez, Knez čitavog svemira, Isus Hristos, i spasao nas od sigurne smrti. On, Car svemira, Božiji Sin, bio je prodan po veoma niskoj ceni, za svega 30 srebrnika, koliko je u to vreme koštao jedan rob, da bi nas, robove grehu i smrti, otkupio po neizmerno visokoj ceni, po cenu sopstvenog života! Duh proroštva kaže: »Naš Spasitelj nas je PLATIO svojim ljudskim patnjama i žalostima, uvredama, ukorima, zlostavljanjima, ruganjima, odbacivanjima i smrću. On straži nad tobom, uzdrhtalo Božije dete! On će te učiniti sigurnim pod svojom zaštitom...« (Elen Vajt, Sinovi i kćeri Božje, str. 75)

Draga braćo i sestre, Isus Hristos je na golgotskom krstu pobedio onoga koji je pobedio nas. Svaki greh se može pobediti, svakom iskušenju moguće je doleteti, svaka neravnina u našem karakteru može se poravnati, svi možemo večno živeti! »Pobjeda proždrije smrt. A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista. Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u djelu Gospodnjem.« (1. Korinćanima 15,54.57.58) Nemojmo dozvoliti sebi da prodamo našeg Gospoda po još nižoj ceni, možda za samo jedan srebrnik, za samo jedan omiljeni greh za koji se nismo dovoljno trudili da ga pobedimo. Pobedimo ga da on ne bi pobedio nas! Amin.

26. jul 2025.

4. RESTAURACIJA FRESKE

Od početka ljudske istorije pa do danas, gotovo da nije ni bilo nekog dužeg razdoblja mira i bezbrižnosti. Skoro u svakom kutku naše planete ili se vodio ili se vodi nekakav rat. Ljudi su se navikli na televizijske izveštaje o ratovima, proučavaju o njima na fakultetima; čak su propisana i pravila ratovanja, tzv. konvencije, koje se, naravno, uvek krše. Tako postoji i konvencija koja zabranjuje uništavanje kulturnih tekovina, naročito verskih objekata – crkava i manastira. Nažalost, ti objekti uvek budu oštećeni ili čak potpuno uništeni.

U jednom manastiru, u toku Drugog svetskog rata, oštećena je jedna freska koja je prikazivala raspeće Isusa Hrista. U posleratnom razdoblju niko nije smatrao da je treba restaurirati, a onda su se vremena promenila. Stručnjaci su procenili štetu posle dosta uloženog truda i vremena cela freska bila je restaurirana. Izgledala je kao onda kada je prvi put bila naslikana. Restauracija je bila veoma skupa, ali ni umetnici ni donatori nisu žalili novac koji su uložili.

Od pada u greh, ljudi su u stalnom ratu sa »duhovima pakosti ispod neba«. I baš kao što su bombe i meci oštetili fresku na kojoj je prikazano Isusovo raspeće, tako je i greh narušio Božiji lik u nama. Naš nebeski Otac rešio je da ga obnovi, i nije štedeo ni vreme ni sredstva da to postigne. Ova restauracija koštala je neizmerno mnogo: Božiji Sin živeo je 33,5. godine na ovoj planeti – patio, trpeo i na kraju umro mučeničkom smrću da bi se u svima nama mogao obnoviti Očev lik, da bismo i mi mogli biti onakvi kakvi smo bili, kada smo tek izašli iz Stvoriteljeve ruke.

Naš Gospod Isus Hristos nam je osigurao konačnu pobedu, ali na ličnom planu svako od nas ima slobodu da prihvati ili odbije četkicu, boju, dleto i brusilicu Velikog Umetnika i Restauratora. Braćo i sestre, nemojmo ni za šta na ovom svetu propustiti da budemo potpuno obnovljeni, da dobijemo novo mesno srce, da postanemo nova tvar u Hristu, jer »svijet prolazi i želja njegova; a koji tvori volju Božiju, ostaje dovijeka«. (1. Jovanova 2,17) Amin.

2. avgust 2025.

5. SMOKVINO LIŠĆE

Kada su Eva i Adam okusili zabranjeni plod, »*otvoriše im se oči i videše da su goli; pa spletoše lišća smokova i načiniše sebi pregače. I začuše glas Gospoda Boga, koji iđашe po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu.*« (1. Mojsijeva 3,7.8)

Često kada uvidimo nešto što ranije nismo shvatali, mi, u pozitivnom smislu, kažemo da su nam se »otvorile oči«. Međutim, jedino saznanje koje su naši praroditelji stekli bilo je saznanje o grehu i njegovim posledicama. Duh proroštva kaže: »Nestalo je njihove tadašnje ljubavi i mira, a umesto toga pojavilo se osećanje krivice, strah od budućnosti i svest o golotinji duše.«

Baš kao i toga dana, i danas, kada uvide golotinjnu svoje duše, kada shvate svoje poreklo i svoju pravu prirodu, ljudi spletu smokovo lišće, odnosno traže argumente kojima bi opravdali svoju neposlušnost Bogu. Bog i danas »ide po vrtu« i doziva svoje sakrivene adame i eve, svoje izgubljene sinove i kćeri, ali mnogi mu iz svog skrovišta šalju odgovor: »Kupih njivu (ili kuću) i valja mi ići da je vidim. Kupih jaram volova (ili automobil), i idem da ih ogledam. Oženih se i zato ne mogu doći. Idi zasad, a kad budem imao kad, dozvaću te.«

Smokovo lišće jednoga dana sigurno će uvenuti, okruniti se i otpasti, otkrivajući našu golotinjnu u potpunosti, tj. svi argumenti kojima je čovek opravdavao svoje neodazivanje Božjem pozivu pokazaće se kao samo jedan izgovor.

Ovo se ne odnosi samo na ljude koji ne uviđaju da im je potrebna Hristova haljina, već i na nas koji mislimo da smo obukli haljinu Hristove pravde. I nama, koji poznajemo Božji zakon, sigurno se dešava da, svesno ili nesvesno, tražimo opravdanja za neke svoje grehe. »Pa to je uradio i onaj brat ili sestra«, kažemo mi sebi. Ili, »ali on me je stvarno izveo iz takta, pa sam morao da mu odgovorim...«

Nemojmo gledati koliko možemo da se približimo ivici ponora, a da ipak ne padnemo, kada su u pitanju merila po kojima živimo, već se držimo što dalje od nje, onoliko koliko je Bog rekao. Nemojmo se skrivati među drvetima u vrtu sada da ne bismo »u one dane« govorili gorama i kamenju: »Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga što sedi na prestolu.« Amin.

9. avgust 2025.

6. ISUSOVA KRV JE DOVOLJNA ZA SVE

Filipov mali brat Jovan razboleo se od jedne veoma teške bolesti. Da bi dete ostalo u životu, jedino rešenje je bilo da se izvrši transfuzija krvi, a davalac je, naravno, morao da ima istu krvnu grupu kao i mali Jovan. Međutim, dečak je imao veoma retku krvnu grupu zbog specifične kombinacije gena. Posle analiza ustanovljeno je da ni mama ni tata, već samo Filipova krv može da mu spase život. Lekari su pažljivo objasnili Filipu da njegov brat može da preživi samo ako on da krv, a Filip iako je i imao samo pet godina, pristao je da da krv. Posle završene procedure, Filip je pogledao svog oca i upitao ga: »Tata, kada ću ja umreti?« Gotovo je neverovatno da je jedno tako malo dete bilo spremno da umre, kako je on tada mislio, da bi neko drugi živeo.

Braćo i sestre, svi mi imamo jednog starijeg Brata koji je bio spreman da umre za svakoga od nas, koji je pristao na transfuziju, ali koji je morao da umre da bismo mi živeli. »On bi ranjen za naše prejestupe... i ranom Njegovom mi se iscelismo... Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nijema pred onijem koji je striže ne otvori usta svojih.« (Isaija 53,5.7) Međutim, ovaj naš Brat je vaskrsnuo, i danas je živ i obećao je da će biti sa nama u sve dane do svršetka veka i u večnosti!

Braćo i sestre, koliko god da je teška naša bolest - koliko god da su teški gresi koje smo počinili i sa kojima se, možda, još uvek borimo, Njegova krv je univerzalna, nju može da primi svako od nas! Svi smo mi bolesni od greha, ali nijedan od nas ne mora da umre za večnost zato što nije na vreme pronađen davalac iz naše krvne grupe. Kada postane svestan svoje grešnosti, čovek može da padne u očajanje mučen velikim osećanjem krivice. Evo šta nam savetuje Duh proroštva: »Kada sotona prilazi da vam kaže da ste veliki grešnik, podignite pogled prema svome Istkupitelju i govorite o Njegovim zaslugama...Priznajte svoj greh, ili recite neprijatelju da Hristos Isus dođe na svijet da spase grješnike. (1. Timotiju 1,15) i da možete biti spaseni Njegovom ljubavlju koja nema premca.« (Elen Vajt, *Put Hristu*, str. 36. original) Amin.

16. avgust 2025.

7. U SVEMU ŠTO ČINIMO DAJMO SLAVU BOGU, A NE SEBI!

Kada se posle Potopa broj Nojevih potomaka povećao, otpad je uskoro stvorio razdor među njima. Oni koji su želeli da zaborave svog Stvoritelja i Njegov zakon rešili su da se odvoje od svojih bogobojažnih suseda, jer su im ovi predstavljali stalan ukor. Preselili su se u senarsku ravnicu, na obale Eufrata, gde su planirali »da podignu grad i u njemu kulu tako zastrašujuće visine da izazove divljenje sveta«. »Poslije rekoše: Hajde da saznamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasijali po Zemlji.« (1. Mojsijeva 11,4) »Veličanstvena kula, koja bi dosegala do neba, trebalo je da stoji kao spomenik snage i mudrosti svojih graditelja, i da sećanje na njihovu slavu sačuva za sve naraštaje.«

U Bibliji imamo izveštaj o podizanju još jedne »kule«. Posle davanja Deset zapovesti na Sinaju Bog je rekao Mojsiju: »*Reci sinovima Izrailjevim...neka mi načine Svetinju da među njima nastavam.*« (2. Mojsijeva 25,8)

»Jevrejski Šator od sastanka bio je simbol Hrišćanske crkve... Ovaj Šator je Telo Hristovo, i On sa svih strana sveta... sakuplja one koji će pomoći da se on upotpuni...Taj sveti Šator podižu oni koji su verni i odani Bogu, koji prime Hrista za svog ličnog Spasitelja.« (ST 14. Feb. 1900)

Draga braćo i sestre, svi želimo da budemo uglašano kamenje koje će se uzidati u Božiji hram i verujemo da to i jesmo. Međutim, postoji opasnost da postanemo ponosni na mesto koje zauzimamo u tom Hramu –ponosni na svoje talente, svoju diplomu, govornički dar, broj ljudi kojima smo govorili o Hristu, na svoje materijalno bogatstvo...; postoji opasnost da usred Šatora od sastanka, usred Crkve Božije, podižemo neku svoju vavilonsku kulu tj. da umesto da stičemo Bogu ime, mi želimo da steknemo sebi ime.

Zato braćo i sestre »*I sve što god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima.*« (Kološanima 3,23) Amin.

23. avgust 2025.

8. KIP SLOBODE

Na samom ulasku u njujoršku luku, na Ostrvu slobode, uzdiže se preko 46 m visoka Statua slobode. Indijanci su ovo ostrvo zvali Malo ostrvo, a Isak Bedlo, koji je kupio ovo ostrvo nazvao ga je Ostrvo ljubavi. Godine 1871. vajar Auguste Bartoldi posetio je Ameriku i izabrao ovo ostrvo da tu postavi svoju statuu slobode, koja je trebalo da bude poklon francuskog naroda Americi povodom stogodišnjice američke nezavisnosti 1886. godine. Njena konstrukcija započeta je 1875. a dovršena u junu 1884. godine. Za njenu izgradnju potrošeno je 81.300kg bakra i 113.400 kg čelika. (Za čeličnu konstrukciju bio je zadužen poznati Gustav Ajfel.) Statua je ukupno teška 225 tona. Žena koja je predstavljena statuom u levoj ruci drži zapaljenu baklju, a u desnoj knjigu; kruna ima 25 prozora i 7 šiljaka koji simbolizuju sedam okeana sveta. Vajareva namera je bila da njegovo delo bude veliki i impresivan simbol ljudske slobode. Ono je to svakako i bilo za milione imigranata koji su došli u Ameriku u XIX veku u potrazi za slobodom i ispunjenjem svojih snova.

»Pre nego svet postade«, »pre svake stvari«, veliki Skulptor univerzuma stvorio je idejni plan za nešto drugačiju i spolja ne tako impresivnu statuu slobode. To nije bila unikatna građevina, već običan drveni krst pored kojeg su bila podignuta još dva takva krsta. No, na tom središnjem krstu nije visila »bakarna zmija«, već Jedinorodni Božiji Sin, Stvoritelj svemira. Ni gram bakra, ni gram čelika, već skupocena krv Darodavca života! Ne dijadema sa sedam šiljaka, već trnova kruna sa bezbroj šiljaka koji su se zarivali u Spasiteljevo lice! To je bio način na koji nam je večni Bog poklonio nezavisnost, SLOBODU od greha!

Na golgotском brežuljku, tom »ostrvu ljubavi i slobode«, krsta više nema, ali Onaj koji je visio na njemu otišao je na Nebo, moli se za nas i jedva čeka da ponovo dođe i povede nas sa sobom. Raspeti Spasitelj na krstu Golgote, ta neobična Statua slobode, i danas zrači svetlošću koja poput »zapaljene baklje« osvetljava put milionima »imigranata« koji putuju u nebeski Hanan.

»Imajući, dakle, SLOBODU, braćo, ulaziti u Svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novijem i živijem, koji nam je obnovio...tijelom svojijem...Da pristupimo, dakle, SLOBODNO prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat...« (Jevrejima 10,19.20; 4,18) Amin.

30. avgust 2025.

9. ISUS – HLEB ŽIVOTA

Jutro je, grad se budi, život počinje da teče; na ulicama hiljade ljudi – hiljade zasebnih, neponovljivih jedinki, a ipak, svi imamo istu zajedničku naviku. Koja je to navika? Da li ste zapazili da svi ljudi ujutru prvo odlaze u prodavnicu i da se u korpama i kesama svih nas nalazi jedna ista namirnica – HLEB. Manje-više svi narodi na ovoj planeti, bez obzira na razlike i osobenosti njihovih »nacionalnih kuhinja«, imaju hleb u svom jelovniku. Bez hleba se, jednostavno, ne može zamisliti obrok, ne može se zamisliti dan.

Tako je i kušač na početku prišao izgladnelom Isusu i rekao Mu: »Ako si Sin Božij, reci da kamenje ovo hljebovi postanu«, na šta mu je Isus odgovorio: »*Pisano je: 'ne živi čovjek o samom hljebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božijih'.*« (Matej 4,3.4)

Hleb, odnosno telesna hrana potrebna je za održavanje našeg fizičkog života, ali postoji jedan Hleb koji je, kako kaže Isus, važniji od telesne hrane, Hleb koji utoljava glad naše duše, koji je potreban za održavanje našeg duhovnog i zadobijanje večnog života.

Isus je rekao: »Ja sam Hljev života... Ja sam Hljev živi koji siđe s Neba; koji jede *od ovoga Hljeba živeće vavek; i Hljev koji ću Ja dati tijelo je moje, koje ću dati za život svijeta.*« (Jovan 6,48.51)

Da li mi, posmatrajući te ljude u prodavnici, možda naše prve komšije, osećamo neodoljivu potrebu da im kažemo da postoji jedan Hleb od koga se nikada ne gladni, da podelimo s njima »Hljev istiniti s Neba« da »vavijek žive«? Kao što je nekada rekao učenicima, kada je trebalo nahraniti veliko mnoštvo ljudi: »Podajte im vi neka jedu«, Isus govori i nama danas da i mi zadovoljavamo kako telesne tako i duhovne potrebe ljudi koji žive oko nas.

Zato draga braćo i sestre, jedimo i mi svakog dana ovaj Hleb, po-
važimo se sa Hristom u molitvi i proučavanju Božije reči, i imaćemo i želju i sposobnost da nahranimo veliko mnoštvo duhovno gladnih ljudi koji iscrpljeni i umorni lutaju kroz život. Amin.

6. septembar 2025.

10. RASTENJE U HRISTU – DOSTIZANJE SAVRŠENSTVA

»I Gospod reče Mojsiju govoreći: reci sinovima Izrailjevima... neka Mi načine svetinju, da među njima nastavam; kao što ću ti pokazati sliku od šatora i sliku od svih stvari njegovih, tako da načinite...I gledaj, te načini sve ovo po slici koja ti je pokazana na gori.« (2. Mojsijeva 25,1.2 8.9.40)

Tako je Izrailjski narod od dobrovoljnih priloga načinio Božije prebivalište, vodeći računa da ni u najsitnijem detalju ne bude nikakvo odstupanje. Spoljašnji izgled Šatora od sastanka nije bio naročito privlačan, ali je zato njegova unutrašnjost odisala neopisivom lepotom.

Jevrejski Šator od sastanka bio je simbol Hrišćanske crkve, a svako od nas ovde – i kao zajednica i kao pojedinci – u izvesnom smislu predstavlja Božiju crkvu. Sam Isus je rekao: *»...Ko ima ljubav k Meni, držaće Riječ Moju; i Otac Moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći i u njega ćemo se staniti.«* (Jovan 14,23) Apostol Pavle u poslanici Korinćanima kaže: *»Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga u tjelesima svojim i u dušama svojijem, što je Božije.«* (1. Korinćanima 6,19.20)

Bog želi da naše srce, um i telo, celo naše biće bude hram Svetog Duha. I kao što su se prilikom izgradnje Šatora od sastanka, Izrailjci strogo pridržavali uputstava koja je Bog Mojsiju prikazao u viđenju na gori, tako i mi treba da se pridržavamo svih Njegovih uputstava prilikom izgradnje, kako naše duhovne tako i fizičke građevine. Samo ako u celosti budemo poštovali Božiji zakon i ako se u potpunosti budemo pridržavali načela zdravstvene reforme, naša građevina biće čvrsta i izdržljiva, kada naiđu snažne oluje u našem životu. *»Gospod sam bira svoja oruđa, i svakoga dana im u različitim okolnostima pruža priliku da se dokažu u Njegovom velikom delu... da bi u saradnji sa Njim, mogli postići savršenstvo... Oni koji žele da budu Božji saradnici moraju se truditi da svaki organ svoga tela i svaku sposobnost svoga uma dovedu do savršenstva.«* (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja* str., 329. original) Savršenstvo karaktera

nije lako postići. Zapamtite, »pobediti ne možete samo onda ako to i ne želite«, a svi mi, naravno, želimo da pobedimo. Prema tome, to i možemo postići! Amin.

13. septembar 2025.

11. JEDINSTVO

»Svet je pun oluja, rata i nesloge. Međutim, pod jednim poglavarem – papskom silom – ljudi će se ujediniti da bi se usprotivili Bogu u liku Njegovih svedoka. To jedinstvo učvrstiće veliki otpadnik.« Ovo je zapisala sestra Vajt davne 1902. godine, a citat se nalazi u 7. svesci Svedočanstava na 182. strani. U Svedočanstvima za propovednike i evanđeoske radnike na 37. strani piše: »Ceo svet biće ispunjen neprijateljstvom prema adventističkim hrišćanima, zato što neće hteti da se poklone papstvu i svetkuju nedelju, ustanovu te protivhrišćanske sile.«

Šta Sveto pismo kaže o tome? *»Sastaše se carevi zemaljski, i knezovi se sabraše ujedno na Gospoda i na Hrista Njegova... Ovi jednu volju imaju, i silu i oblast svoju daće zveri. Ovi će se pobiti s Jagnjetom, i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima; i koji su s Njim, ono su pozvani i izabrani i vjerni«* (Dela 4, 26; Otkrivenje 17,13.14)

Braćo i sestre, dok se približavamo poslednjoj krizi, od životne je važnosti da među nama, kao Božjim oruđima, vladaju sklad i sloga. Kada je prvi mučenik Stefan u svojoj propovedi počeo da govori o onome što njegovim sunarodnicima nije godilo, »oni povikavši iza glasa zatiskivahu uši svoje, i navališe jednodušno na nj«. (Dela 7,57) Koliko složniji i jednodušniji treba da budemo mi koji imamo isti uzvišeni cilj – spasavanje izgubljenih duša! Taktika koju neprijatelj koristi da bi lakše savladao svog protivnika, a koja se mnogo puta pokazala kao veoma uspešna, jeste izazivanje unutrašnjeg razdora. Isto tako, neprijatelj će nas lakše savladati u našoj ličnoj borbi, pa tako i u našim najširim ciljevima kao Božje, ako budemo razjedinjeni, ako među nama budu »zavisti i svađe i nesloge«. (Kako kaže apostol Pavle u 1. Korinćanima 3,3)

Braćo i sestre, razrešavajmo sukobe po biblijskim principima, postupajmo prema drugima onako kako bismo želeli da se sa nama

samima postupa. »Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi, stajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira; jedno tijelo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svojega. Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.« (Efescima 4,1-6) Amin.

20. septembar 2025.

12. KAKO DA SE BORIMO SA PADOVIMA?

Modna industrija je razvijena u celom svetu i ima ogroman uticaj na život savremenog čoveka, i to toliki da je čak nazivaju 'religijom' novog doba. Modni dizajneri za svaku sezonu lansiraju nove kolekcije, a često se dešava da neki modni trendovi ponovo uđu u modu posle izvesnog vremena. Tako su, recimo, pre nekoliko godina, 60-te bile ponovo u modi, pa su se mnogi odevni predmeti iz bakinih škri-nja i tavana mogli ponovo videti na ulicama.

U Bibliji ćemo često naići na stihove gde se odeća i oblačenje spominju u svom simboličnom značenju. U Kološanima 3,9.10. piše: »Svucite staroga čovjeka s djelima njegovijem, i obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje, po obličju Onoga koji ga je sazdao.« Iako se, kao što vidimo, moda ponekad »vraća«, kada jednom »svučemo starog čoveka«, više nikada ne bi trebalo ponovo da ga obučemo. Međutim, svi smo iskusili da taj »stari čovek« ne stoji uvek lepo i uredno složen skupljajući prašinu u škrinjama i na tavanima našeg bića, kao što je slučaj sa odecóm naših baka.

S vremena na vreme ponovo učinimo neki »stari« greh ili se možda uporno mučimo sa nekim karakternim manama. Želimo da budemo pravi hrišćani, svakog dana donosimo odluku da ćemo biti bolji, ali su te naše odluke slične kulama od peska; pokušavamo, ali ne uspevamo da nadgledamo svoje misli, pobude i osećanja. U očajanju gubimo poverenje u sopstveno poštenje i mislimo da Bog ne može da nas prihvati. Kako rešiti ovaj problem? Sestra Vajt u knjizi *Put Hristu* (na 47. i 48. strani) kaže: »Ali nije potrebno da očajavate. Ono što je potreno da shvatite je stvarna moć volje. To je sila koja upravlja čovekovom prirodom, snaga odluke ili izbora. Sve za-

visi od pravilnog delovanja volje... Svoja srca ne možete promeniti, Bogu ne možete sami predati osećanja srca; ali možete odlučiti da Mu služite! Vi Mu možete predati svoju volju; On će tada delovati u vama da hoćete i činite u skladu sa Njegovom voljom... Pravilnim vežbanjem volje u vašem životu, može nastupiti potpuna promena. Pokoravajući svoju volju Hristu, sjedinjujete se sa silom koja je iznad svih poglavarstava i sila. Odozgo ćete dobiti silu, da se nepokolebljivo držite, i tako trajnim predanjem Bogu postaćete osposobljeni da živite novim životom, upravo životom vere.« Amin.

27. septembar 2025.

13. SVI SMO SAVREMENE VARAVE – RAZMIŠLJAJMO O OTKUPLJENJU!

U Hristovo vreme bio je običaj da se na praznik Pashe oslobodi jedan zatvorenik. Iako je ovaj običaj bio neznabožačkog porekla, iako u njemu nije bilo ni trunke pravičnosti, Jevreji su ga veoma cenili. U vreme kada je Isus bio optužen, rimske vlasti držale su jednog zatvorenika osuđenog na smrt koji se zvao Varava. Pod plaštom verskog oduševljenja ovaj čovek bio je okoreli zlikovac, sklon pobuni i nasilju. Izdavao se za Mesiju tvrdeći da ima vlast da na svetu uspostavi nov poredak. »Činio je čudesna dela sotonskom silom, stekao je u narodu mnogo pristalica i izazivao pobune protiv rimske vlasti.« (Čežnja vekova 733. original)

»A trebaše o svakom prazniku Pashe da im pusti po jednoga sužnja. Ali narod sav povika govoreći: Uzmi ovoga, a pusti nam Varavu...I Pilat presudi da bude kao što oni ištu. I pusti onoga što iskahu, koji bješe bačen u tamnicu za bunu i za krv; a Isusa ostavi na njihovu volju.« (Luka 23,17.18.24.25)

Da li možete da zamislite kakvu sreću je osetio Varava u tom trenutku?! Nebo koje je do juče gledao kroz zatvorske rešetke, sada je opet bilo čisto i plavo. Da li možete da zamislite sa kakvim olakšanjem je posmatrao kako se neko drugi muči na krstu na kojem je trebalo da bude on?!

Braćo i sestre, taj krst nije bio predviđen samo za Varavu, već za sve te ljude koji »jednako navaljivahu s velikom vikom, i iskahu da se

On razapne«; i ne samo za njih, već za svakoga od nas ovde, za ceo ljudski rod! Mi možda nismo krivi za »bunu« i za »krv« kao Varava, ali svi mi »sagriješismo i izgubismo slavu Božiju«. Umesto natpisa »Isus Nazarećanin car Judejski« ili »Varava razbojnik i krvnik« trebalo je da stoji ime svakoga od nas pojedinačno, zato braćo i sestre, razmišljajmo svakoga dana duboko o Golgoti i Božjem slavnom delu otkupljenja. Razmišljajmo o rečima zapisanim u Čežnji vekova na 12. strani : »Sa Hristom se postupalo onako kako mi zaslužujemo, da bi se sa nama postupalo kako On zaslužuje. On je bio osuđen zbog naših greha, u kojima nije imao udela, da bismo mi mogli biti opravdani Njegovom pravdom u kojoj nemamo udela. Pretrpeo je smrt koja je bila naša, da bismo mogli primiti život koji je bio Njegov. 'Ranom njegovom mi se iscelismo'.« Amin.

IV tromesečje

4. oktobar 2025.

1. ISUS NIJE LEŽAO U SVOM GROBU – VEZE SMRTNE NISU MOGLE DA GA DRŽE!

»A bješe oko šestoga sahata, i tama bi po svoj zemlji do sahata devetoga. I pomrča Sunce, i zavjes crkveni razdrije se napola. I povikavši Isus iza glasa reče: Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj. I rekavši ovo izdahnu...A kad bi uveče, dođe čovjek bogat iz Arimateje, po imenu Josif, koji je, također, bio učenik Isusov. Ovaj pristupivši k Pilatu zamoli ga za tijelo Isusovo. Tada Pilat zapovjedi da mu dadu tijelo. I uzevši Josif tijelo zavi ga u platno čisto; i metnu ga u novi svoj grob što je bio isjekao u kamenu... I dan bijaše petak, i Subota osvitaše.« (Luka 23,44-46; Matej 27,57-60; Luka 23,54)

»Najzad je Isus otpočinuo. Dugački dan sramote i mučenja završen je. Dok su poslednji zraci zalazećeg Sunca objavljivali nastupanje Subote, Božiji Sin je mirno počivao u Josifovom grobu« (Čežnja vekova, str. 769 original)

Ako ste nekada prolazili grobljem, primetili ste da svaki pokojnik ima svoj grob, svoj spomenik, svoju nadgrobnu ploču sa uklesanim datumom rođenja i datumom smrti. Da li ste zapazili da Isus nije imao svoj grob, već je morao da bude sahranjen u, ako se tako može reći, iznajmljeni grob? Caru svemira, našem Spasitelju i Otkupitelju nije bilo mesto u grobu! Iako je po jevrejskim pogrebnim običajima

Isusovo telo bilo pomazano mirisima i obavijeno platnom, Njega su na Nebu čekale neke druge haljine, haljine mog i tvog Posrednika. »Što tražite živoga među mrtvima«, upitali su anđeli žene na Isusovom grobu, »kojega Bog podiže razdriješivši sveze smrtne, kao što ne bijaše moguće da ga one drže.« (Luka 24,5; Dela 2,24) Naš Otkupitelj je živ i stoji nam uvek s desne strane da nas štiti, podigne, uteši, probudi, pouči. Braćo i sestre, neka nam ova velika istina bude ohrabrenje na ovom uskom putu koji je pun neizvesnosti i zamki. Amin.

11. oktobar 2025.

2. SUBOTA

»U početku stvori Bog nebo i Zemlju... I stvori Bog svod...I stvori Bog dva vidjela velika... I stvori Bog kitove velike i sve žive duše što se miču...I stvori Bog zvijeri zemaljske... I stvori Bog čovjeka po obličju svojemu... Jer kroz Njega (Hrista) bi sazdana sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi... Sve se kroza Nj i za Nj sazda...I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svijeh djela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svijeh djela svojih, koja učini.« (1. Mojsijava 1,1.7.16.21.25.27; Kološanima 1,16; 1. Mojsijeva 2,2.3)

Mnogo pre nego što se u jaslama jedne štale u Vitlejemu začuo prvi plač (novorođenog) obećanog Mesije, Isus Hristos je /živeo na Nebu i učestvovao, kao što kaže Božja reč, u stvaranju čitavog svemira. I baš kao što je svoje delo stvaranja Bog krunisao odmorom, tako je i svoje delo otkupljenja ljudskog roda obeležio jednodnevni odmorom. »A žene...vrativši se pak pripraviše mirise i miro, i u Subotu ostaše na miru po zakonu.« (Luka 23,54)

Sedmični ciklus od sedam doslovno shvaćenih dana – šest radnih i jedan za odmor, održao se sve do danas, iako je za vreme Francuske revolucije, u znak revolta protiv Crkve i Boga, bilo pokušaja da se uspostavi desetodnevni ciklus. Istraživanja su, takođe, pokazala da je ljudski organizam »programiran« da se odmara upravo nakon šest radnih dana. Sve ovo govori nam o beskrajnoj mudrosti i nepogrešivosti našeg Stvoritelja.

Duh proroštva kaže: »U ratu koji će se voditi u posljednje dane... dan od odmora iz četvrte zapovesti postaće veliko sporno pitanje, jer se u subotnoj zapovesti veliki Zakonodavac predstavlja kao Stvoritelj Neba i Zemlje.« (3SM str. 392 – 1891)

Braćo i sestre, čuvajmo Subotu, jer je znak između Njega i nas od kolena do kolena, da bismo znali da je Gospod taj koji nas posvećuje. Svetkujmo svi ovaj dan onako kako dolikuje Božijim slugama, jedinstveni i složni u našem najuzvišenijem cilju objavljivanja Hrista sve-tu, Njegove ljubavi, milosti, prašatanja i dara večnog života. Amin.

18. oktobar 2025.

3. DVE BIBLIJSKE LIČNOSTI SU IZAŠLE NA DRVO. ŠTA TO ZNAČI?

Biblija veoma precizno opisuje ljude i događaje, a pošto »sve je Pi-smo od Boga dano« i pošto »nikad proroštvo ne bi od čovječije volje, nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božji ljudi« (2. Timotiju 3,16; 2. Petrova 1,21), verujem da svaki detalj u Svetom pismu ima veliki značaj i da nam može pružiti važnu duhovnu pouku.

Čitajući Bibliju, zapazila/zapazio sam da su biblijski pisci, »naučeni od Svetog Duha«, smatrali da je za dve ličnosti važno spomenuti da su se popele na drvo. Koje su to ličnosti i zbog čega je ta činjenica važna?

»I kad uđe u Jerihon i prolazaše kroza nj, i gle, čovjek po imenu Zakhej, koji bješe starješina carinički, i bješe bogat, i iskaše da vidi Isusa da Ga pozna; i ne mogaše od naroda, jer bješe maloga rasta; i potrčavši napred, pope se na dud (divlja smokva) da Ga vidi; jer Mu je onuda trebalo proći. I kad dođe Isus na ono mje-sto, pogledavši gore vidje ga, i reče mu: Zakheju, siđi brzo; jer Mi danas valja biti u tvojoj kući. I siđe brzo; i primi Ga radujući se.« (Luka 19,1-6)

Baš kao što se Jevrejima činilo da ozloglašenog starešinu carinika ne zanima ništa osim zlatnika i nepoštenog bogaćenja, tako ni mi danas možda ne vidimo da se ispod nečije pojave svetovnosti i oho-losti krije srce prijemčivo za božanski uticaj. Smatrajući nekoga su-više 'svetovnim' da bismo mu pričali o Bogu, sumnjajući u iskrenost

pobuda i pozitivnih postupaka onoga koji želi da se vrati sa rđavog puta, ni mi dotičnoj osobi ne dopuštamo da vidi Isusa. Zakhejeva snažna želja i nepokolebljivost predstavljaju pouku za sve nas. Isus još uvek posreduje za nas, još uvek prolazi kroz naš Jerihon, a mi treba da učinimo sve sa svoje strane da bismo ugledali lice Onoga koji nam je dao jednu novu nadu; i mi treba da »potrčimo napred« i »popnemo se na dud« i dopustimo drugima da se probiju do Isusa.

A ko je ta druga biblijska ličnost? To je naš dragi Spasitelj. Isus je rekao: *»I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin Čovječiji da se podigne... I kad Ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k Sebi. A ovo govoraše da pokaže kakvom će smrti umrijeti«* (Jovan 3,14; 12,32.33)

Kada je došao do Zakhejevog duda, Isus je pogledao gore i rekao mu da siđe. Međutim, ovoga puta, Isus je bio gore, ali ne na razgranatom dudu čija krošnja bi Ga štitila od jakog sunca, već na golom, grubo istesanom krstu sa kojeg nije želeo da siđe. Zakhej je brzo sišao sa drveta i u svom domu pripremio gozbu za Isusa. Isus je, priko- van na svoje »drvo«, satima umirao u najtežim duševnim i fizičkim mukama da bi nas mogao pozvati na Večeru svadbe Jagnjetove.

Braćo i sestre, neka se svako od nas popne na svoj dud – neka svako od nas učini sve što do njega stoji – da bismo videli Isusa na Njegovom drvetu. Neka naš pogled bude uvek usmeren prema Krstu i videćemo da nam Isus odatle upućuje pogled pun ljubavi, saoseća- nja i praštanja. Amin.

25. oktobar 2025.

4. KADA BOG PIŠE SVOJIM PRSTOM...

Sigurno ste makar jedanput u svom životu naišli na poruku lju- bavi (ili možda neku drugačiju poruku) ispisanu na zidu ili šarenim kredama na trotoaru; urezanu na drvenoj klupi u parku, napisanu u pesku na plaži ili možda u svežem malteru. Svi mi imamo potrebu da na neki način ovekovečimo svoje misli i osećanja, neke lepe i značaj- ne trenutke u našem životu. S druge strane, u našem životu postoje i oni događaji koje bismo najradije izbrisali, za koje bismo voleli da se nikada nisu ni dogodili.

Naš nebeski Otac svakodnevno na različite i posredne načine upućuje poruke ljubavi: daje nam vazduh i sunce, hranu i piće na vreme, uslišava naše molitve za ozdravljenje, pomaže nam u našim slabostima, u našim svakodnevnim obavezama itd, ali samo tri puta taj svemoćni, silni i nevidljivi Bog pisao je poruke neposredno, svojim prstom.

Prvi put je to bilo na Sinaju kada je ispisao Deset zapovesti na dvema kamenim pločama, drugi put je ispisao presudu vavilonskom caru Valtasaru na zidu svečane dvorane, a treći put je Isus Hristos, utelovljeni Bog, ispisivao u prašini grehe sveštenika i fariseja koji su doveli pred Njega ženu uhvaćenu u preljubi. Ako sada ostavimo po strani ovaj drugi put, zapažate li jednu značajnu razliku između prvog i trećeg puta?

»Sudove prave«, »zakone istinite« i »uredbe i zapovesti dobre« (Nemija 9,13), znači, ono što je večno i što ne treba da zaboravimo, Bog je uklesao u kamenu, što niko ne može izbrisati, dok je grehe sveštenika i fariseja i uopšte grehe svih nas ispisao u prašini, što i najslabiji vetar može oduvati i izbrisati. I dok je Gospodnja reč dovela utvrđena na nebesima (Psalam 119,89) i dok »dokle nebo i zemlja stoji neće nestati ni najmanjega slova ili jedne tittle iz Zakona, dok se sve ne izvrši«. (Matej 5,17.18) Kada su u pitanju naši gresi, sam Bog je rekao: »Ja, Ja sam brišem tvoje prijestupe Sebe radi, i grijeha tvojih ne pominjem« (Isaija 43,25) Čudesne li ljubavi, divnog li praštanja!

Braćo i sestre, neka večni i nepromenljivi Božiji zakon bude uklesan u našim srcima kao što je i na kamenim pločama, a kada su u pitanju naši gresi, opraštajmo sebi i onima koji su nam zgrehili isto tako spremno kao što to čini Bog. Razmišljajmo o ovoj razlici koju je Bog postavio i napravimo je i mi u našem životu i našim međuljudskim odnosima! Amin.

1. novembar 2025.

5. KOMUNIKACIJA SA BOGOM KROZ ŽRTVU ISUSA HRISTA

Da li ste ikada razmišljali o tome koliko je pre nekoliko stotina godina ljudima bilo teško da međusobno komuniciraju? Pisma su putovala i po nekoliko meseci, a nemogućnost pravovremene raz-

mene informacija verovatno je u nekim slučajevima imala i kobne posledice. U nekom starom, požutelom pismu sigurno bismo naišli na rečenicu: »Tako bih volela/voleo da mogu sada da ti čujem glas!«

Danas, u svakom trenutku možemo da razgovaramo sa nekim ko je i hiljadama kilometara daleko od nas!

Telefon je električni aparat za prenos govora. Prvi telefon, koji je tada bio samo jedna megafonska truba, konstruisao je Englez Morlend 1760. godine. Pronalazač telefona je, međutim, Grejem Bel, koji je na izložbi u Filadelfiji 1876. godine prikazao svoj pronalazak – telefonski aparat kojim je bilo moguće uspešno razgovarati na udaljenosti od nekoliko kilometara; ugrađivanjem mikrofona 1878. godine Belov aparat je znatno usavršen. Nagli razvoj telefonije omogućuje pronalazak telefonskih centrala. Dalji razvoj usmeren je na automatizaciju telefonije tj. uklanjanje posrednika (telefoniste) za davanje veza u centralama, i 1889. godine, u SAD, konstruisana je prva automatska telefonska centrala.

Mi danas ne možemo da u bukvalnom smislu čujemo Božiji glas. Dok je Bog bio u telu na ovoj Zemlji, jednom malom delu tadašnje svetske populacije to je bilo moguće, ali je sam Gospod rekao da je bolje za nas da njegov Sin, Gospod Isus Hristos ide, jer u protivnom utešitelj ne bi došao k nama (Jovan 16,7). Žrtvom Isusa Hrista, »putem novim i živim« (Jevrejima 10,19), ne samo mali deo svetske populacije, već ceo ljudski rod može da komunicira sa svojim nebeskim Ocem, sa uzvišenim i svemoćnim Stvoriteljem čitavog svemira! Kao što smo čuli, kada su u pitanju telefoni, dalji razvoj bio je usmeren na automatizaciju telefonije tj. uklanjanje posrednika (telefoniste) za davanje veza u centralama. Isto tako, današnji svet ne mari za Boga niti za jedinog Posrednika između Boga i ljudi, Gospoda Isusa Hrista, a i »glavne« hrišćanske Crkve pogrešno uče narod o stanju čoveka posle smrti, a samim tim, o Isusovoj posredničkoj ulozi u Svetinji nad svetinjama.

Braćo i sestre, razmišljajmo često o slobodi koju imamo »ulaziti u Svetinju krvlju Isusa Hrista« (Jevrejima 10,19); razmišljajmo o Hristu Isusu u kome mi koji smo »nekada bili daleko, blizu postadosmo krvlju Hristovom«. (Efescima 2,13) Podelimo sa drugima tu radost koju imamo zbog toga što smo blizu Onoga koji je trenutno milionima kilometara daleko. promišljeno i sa ljubavlju, kažimo im i to da je Njegov dan takođe blizu i da ćemo uskoro svagda s Gospodom biti. Amin.

8. novembar 2025.

6. UJED ZMIJE – STRAŽIMO NAD SVOJIM JEZIKOM!

»Tada reče Gospod Bog zmiji: Kad si to učinila, da si prokleta mimo svako živinče i mimo sve zvijeri poljske; na trbuhu se vučeš i prah da jedeš do svojega vijeka. I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između potomstva tvojega i potomstva njezina; ono će ti na glavi stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.« (1. Mojsijeva 3,14.15)

Danas u svetu živi oko 3000 vrsta zmija od kojih je između 300 i 360 vrsta opasno za čoveka. (Kada ove zmije ugrizu, iz žlezda poteče otrov kroz otrovne zube koji su povezani sa ovim žlezdama.) Neke afričke i azijske kobre mogu bacati otrov na udaljenost i do 3 metra. Otrovnost ima jako nadražujuće delovanje na oči i ako se odmah ne ispere, može dovesti do trajnog slepila. Crna mamba, duga 3 m, kreće se začuđujuće velikom brzinom od čak 20 km/sat, nanoseći i do 5-6 ugriza za samo 3-4 sekunde, posle čega čovek ne može da diše i guta. Najopasnija afrička otrovnica je, međutim, jedna mala zmija, peščana efa, duga samo 60 cm. Na azijskom kontinentu najopasnija otrovnica je prugasti krajton crno žute boje, koji je po danu potpuno bezopasan, ali je noću sasvim druga zmija. Australijska otrovnica tajpan, za razliku od mnogih drugih zmija, izluči vrlo malu količinu veoma toksičnog otrova koji izaziva paralizu. Posle ugriza evropskih otrovnica uglavnom se javlja jak bol koji se veoma brzo širi od mesta ujeda. Ono što je zajedničko za sve ove zmije je da su neleženi ugrizi skoro svi smrtonosni, ali i da ne moraju da budu.

»A tako je i jezik mali ud, i mnogo čini. Gle, mala vatra, i kolike velike šume sažeže... Jer sav rod zvjerinji... pripitomljava se i pripitomio se rodu čovječijemu; a jezika niko od ljudi ne može pripitomiti, jer je nemirno zlo, puno ijeda smrtonosnoga.« (Jakov 3,5.7.8)

Da li smo u protekloj sedmici ili možda mnogo ranije naneli nekome smrtonosni ujed svojim naglim nepromišljenim rečima? Da li smo poput afričkih i azijskih kobri učinili da neko trajno oslepi,

da ne vidi Božiju ljubav? Jesmo li kao crna mamba sasuli bujicu smrtonosnih reči u roku od 3-4 sekunde? Ili smo možda poput australijskog tajpana izgovorili vrlo mali broj veoma «toksičnih» reči i izazvali »paralizu« nečijeg života? A možda ste vi doživeli »ujed crne mambe« kad ste počeli da se gušite, onemogućeni da udahnете živo-todavni miris Hristove ljubavi i »progutate« Hleb života?

Braćo i sestre, zapamtimo da moramo brižljivo birati svoje reči kada nastojimo da reformišemo druge; da, kao Hristovi sledbenici, moramo govoriti tako da naše reči pomažu i hrabre druge u hrišćan-skom životu. Isus nikada nikome nije uzvraćao istom merom, već se u trenucima iskušenja da to učini sećao nekih divnih Davidovih psalama. Ako smo, ipak, nekoga uvredili, ne zaboravimo da su samo NELEČENI ugrizi smrtonosni! Amin.

15. novembar 2025.

7. SLUŽIMO BOGU CELIM SRCEM!

*»A jedan čovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Sappi-rom prodade njivu, i sakri od novaca sa znanjem i žene svoje, i donesavši jedan djel metnu apostolima pred noge. A Petar reče: Ananija, zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu Sveto-me i sakriješ od novaca što uze za njivu?...Zašto si, dakle, ta-kvu stvar metnuo u srce svoje? Ljudima nisi slagao nego Bogu.«
(Dela 5,1-4)*

U udžbenicima istorije piše da su ljudi na početku jednostavno razmenjivali robu, da su kasnije prešli na robnonovčani sistem i da je potom novac postao glavno platežno sredstvo, čemu smo mi danas svedoci. Da li ste nekada pitali ko je prvi došao na ideju da organizuje ovakav sistem i da li ste ikada pokušali da zamislite život bez novca? To bi bilo veoma teško, jer nam je on, jednostavno, potreban gotovo za sve! U zavisnosti od našeg stava prema novcu, mi ljudi možemo biti rasipnici, štedljivi, škrti, velikodušni, darežljivi, ekonomični itd. Kakav je naš lični stav prema novcu i prema našoj profesiji tj. načinu na koji ga zarađujemo?

Realno je da novac koji smo zaradili smatramo svojim, jer smo uložili trud, vreme i novac da se osposobimo za posao koji obavljamo.

Međutim, u svakom trenutku treba da budemo svesni da je Bog taj koji nam poverava materijalna sredstva, ali i fizičke i umne sposobnosti za njihovo sticanje. Pogrešno je misliti da samo jedan deo naših sredstava pripada Bogu i da sa ostatkom možemo činiti šta želimo. »Prilikom upotrebe i najmanjeg novca može se videti ljubimo li Boga iznad svega, i svoje bližnje kao sebe.« (*Pouke velikog Učitelja*, str. 351. original) Preispitajmo sebe da bismo videli ne zakidamo li mi možda Boga u desecima i prinosima. Ako Bogu dajemo samo jedan deo od naše »njive«, to je siguran znak da smo Mu dali samo jedan deo našeg srca, a znamo da je život večni da ljubimo Gospoda Boga svojega »*svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samog sebe*«. (Luka 10,27)

Duh Proroštva kaže: »U rukama Božije dece on (novac) postaje hrana gladnima, voda žednima, odelo neodevenima. On je odbrana potlačenima i sredstvo za pomoć bolesnima. Međutim, novac sam po sebi nema više vrednosti od peskukoliko se ne upotrebi za podmirivanje životnih potreba, za pomaganje bližnjima, za unapređenje Hristovog dela.« (Isto, str 351-352)

Braćo i sestre, »i neka srce vaše bude celo prema Gospodu Bogu našem, da hodite prema uredbama Njegovijem i držite zapovijesti Njegove«. (1. O carevima 8, 61) Amin.

22. novembar 2025.

8. SVAKODNEVNIM ŽIVOTNIM ODLUKAMA, ČOVEK ODREĐUJE SVOJU BUDUĆNOST.

Pilat nije bio pravedan i savestan sudija, već slab i kolebljiv čovek koji je u žurbi potpisivao smrtne presude osuđujući ljude za koje se znalo da ne zaslužuju smrt. Te noći rimskog namesnika hitno su pozvali iz spavaće sobe i zato je odlučio da što pre završi ovaj posao. Kada su Isusa uveli u sudsku dvoranu, sa strogim izrazom na licu okrenuo se da vidi kakvog to čoveka treba da ispita zbog koga je tako rano morao da prekine svoj odmor. Imao je posla sa različitim zločincima, ali nikada pred njega nije izveden čovek koji je nosio obeležje dobrote i plemenitosti. U ovom sužnju postojalo je nešto što ga je sprečavalo da postupi prema svom ranijem običaju. Čuo je o Isusu i Njegovim delima, setio se Lazarevog vaskrsenja, a i supruga mu je pričala o ve-

ličanstvenim delima ovog galilejskog Proroka. Jevreji su bili uporni u svojoj nameri da ubiju Isusa, a Sveti Duh se borio sa Pilatom, koji je shvatio da je Isus nevin, ali nije hteo da prizna ovo osvedočenje, koje ga je opterećivalo. Borba se nastavlja; Pilat čezne da sazna od Isusa šta je istina, ali dužnost ga zove, mora da odredi presudu. Plašio se zle volje naroda i strahovao za svoj položaj; čuvši da je Isus iz Galileje, laknulo mu je što je sad mogao da prebaci odgovornost na Iroda koji je tamo bio nadležan. Želeći da se oslobodi ove strašne odgovornosti, Irod je poslao Isusa natrag Pilatu. Iako osvedočen u Isusovu nevinost, ovaj kolebljivi čovek je, da bi umirio Isusove tužitelje, naredio da se Isus išiba pa da se pusti. Narod koristi Pilatovu neodlučnost i još više navaljuje. Bog se i dalje bori za Pilata – šalje mu njegovu suprugu koja je ceo ishod videla u snu. Pilat je zbunjen svojim protivrečnim osećanjima i opet prebacuje odgovornost sa sebe, ovog puta na narodne običaje. Pošto je bio običaj da se za Pashu pusti jedan zatvorenik, sudija je prepustio narodu da odluči. Iako je i dalje pokušavao da spase Isusa, ovim postupkom Pilat je dospao u još nepovoljniji položaj. »*A kad vidje Pilat da ništa ne pomaže nego još veća buna biva, uze vodu te umi ruke pred narodom govoreći: Ja nisam kriv u krvi ovoga Pravednika: Vi ćete vidjeti.*« (Matej 27,24)

Hrišćanski život je borba do samog kraja. Sveti Duh je izvojevao jednu značajnu pobeđu kada smo odlučili da se krstimo, ali se i dalje svakoga dana bori za nas; možda i mi spavamo i ljuti smo kada nas Sveti Duh probudi iz našeg laodikejskog sna, ali treba da budemo svesni da smo našim svakodnevnim, naizgled nevažnim odlukama, ili dalje ili bliže tome da potpišemo Isusu smrtnu presudu. Da je izoštrio svoj duhovni vid, Pilat bi video da umesto Isusovog imena na optužnici stoji njegovo lično ime. Nemojmo i mi, braćo i sestre, pripisati sebi smrtnu presudu! Amin.

29. novembar 2025.

9. NE ZLOUPOTREBLJAVAJMO BOŽIJE STRPLJENJE!

Bog je posle Potopa Noju i njegovim sinovima rekao, između ostalog, sledeće: »*Rađajte se, dakle, i množite se; narodite se veoma na zemlji i namnožite se veoma na njoj...Postavljam zavet svoj s vama,*

te otsele neće nijedno telo poginuti od potopa, niti će više biti potopa da zatre zemlju.» (1.Mojsijava 9,7.11) Neko vreme Nojevi potomci živeli su svi zajedno među planinama na kojima se zaustavio kovčeg. Ali, kada se njihov broj umnožio, među njima je došlo do podele na one koji su hteli da služe Bogu i na one koji su želeli da zaborave svog Stvoritelja. Ovi drugi su se odvojili od svoje bogobojazne braće i nastanili se u bogatoj i plodnoj senarskoj ravnici. Oni »*poslije rekoše: Hajde da sazidamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasijali po Zemlji.*« (1.Mojsijava 11,4)

Stanovnici senarske ravnice oglušili su se o Božije naređenje da se rašire po svoj zemlji i nisu verovali Bogu, kada se zavetovao da neće više pustiti potop na Zemlju. Kula je trebalo da im posluži kao utočište u slučaju nove poplave, a pošto bi se uzdizala sve do oblaka, smatrali su da će tako uspeti da otkriju i uzrok Potopa...Kada je kula bila već skoro završena, u jednom njenom delu nastanili su se njeni graditelji; drugi delovi, sjajno namešteni i ukrašeni, bili su posvećeni idolima...Međutim, delo koje je tako uspešno napredovalo iznenada je stalo. Da li ste se ikada pitali zašto je Bog toliko dugo čekao, pre nego što je otvoreno pokazao svoje nezadovoljstvo?

Očigledno je da Vavilonska kula predstavlja simbol pobune protiv Boga, i to ne pobune pozitivno znatiželjnog čoveka protiv strogog i autoritativnog Boga, već drskog i oholog čoveka punog nepoverenja protiv svog Tvorca koji ga neizmerno voli. Zašto je Bog čekao da kula bude već skoro završena?

Braćo i sestre, Bog je veoma strpljiv sa našim »vavilonskim kulama«, sa našim lošim navikama i osobinama našeg starog čoveka; On nas pušta da izgradimo još jedan, pa još jedan sprat, čekajući da sami počnemo da rušimo zidove i stepenice. No, kada više ne bude imao kud, Bog će se sam umešati, a rušenje mnogo više boli, nego kad sami skidamo ciglu po ciglu. Imajmo uvek na umu da su Božija pravda i milost sestre bliznakinje, i zato nemojmo zloupotrebljavati Božije strpljenje. Neka nam Bog, braćo i sestre, pomogne da niko od nas ne sazida svoju kulu skoro do kraja, već da budemo revnosni rušitelji svih onih debelih i visokih zidova koji nas odvajaju od našeg nebeskog Oca! Amin.

6. decembar 2025.

10. LANAC ISHRANE

Većina od nas sigurno se seća ilustracija lanca ishrane u udžbenicima poznavanja prirode i društva. Sigurno smo, kao desetogodišnjaci, bili zadivljeni činjenicom da je u prirodi sve tako savršeno organizovano i da svako biće ima svoju ulogu! Evo primera za jednu suvozemnu biocenozu: na početku imamo drvo četinarara; njegovim lišćem hrane se biljne vaši; biljnim vašima se hrane paukovi; paukovima se hrane ptice pevačice, a pticama pevačicama se hrane ptice grabljivice. U enciklopediji piše da »pošto se većina potrošača hrani različitom vrstom hrane, a isto tako jedan isti proizvođač ili potrošač može biti izvor hrane za veći broj potrošača, to znači da su različiti lanci ishrane u jednoj biocenozi isprepleteni u složenim odnosima između sebe«. Svi oni, zajedno sa čovekom kao krajnjim članom lanca ishrane, obrazuju u lancu ishrane određene karike potrošača različitog stepena.

Čovek je jedino biće koje narušava tu harmoniju i dovodi do poremećaja u lancu ishrane. Prekomernim lovom, mnoge životinjske vrste danas se mogu svrstati u kategoriju retkih i ugroženih, a neke su potpuno istrebljene. Upotrebom štetnih hemijskih sredstava, čovek truje i zemljište i vodu i vazduh, unesrećujući tako i biljke i životinje i samog sebe.

Ipak, jedino čovek može da usreći i sebe i druge učestvujući u jednom drugačijem lancu koji bismo mogli nazvati lancem života. I u ovom lancu svako ima svoju ulogu; svako od nas predstavlja jednu kariku bez koje bi ovaj lanac bio prekratak. *»Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: Tako i Hristos. Jer jednijem duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo. Jer tijelo nije jedan ud, nego mnogi... I ako reče uho: Ja nijesam oko, nisam od tela; eda li zato nije od tela? Kad bi sve telo bilo oko, gde je čuvenje?... Da ne bude raspre u telu, nego da se udi jednako brinu jedan za drugoga... A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom.« (1. Korinćanima 12,12-14.16.25.27)*

U Devetoj svesci Svedočanstava piše: »Gospod želi da se Njegove izabrane sluge pouče da budu složni u svojim naporima...I kad svaki radnik verno ispunjava dužnost koja mu je poverena, to će biti od-

govor na Hristovu molitvu da jedinstvo vlada među Njegovim sledbenicima, i svet će po tome poznati da su oni Njegovi učenici. Božji radnici moraju biti složni u ljubavi i veri. Onaj koji govori ili čini ma šta što bi moglo izazvati neslogu među članovima Hristove Zajednice – taj radi suprotno cilju Božjem. Oni koji unose u zajednicu prepirke i neslogu, koji podstiču sumnjičenje i nepoverenje, nanose sramotu Hristu. Bog želi da Njegove sluge neguju međusobnu hrišćansku ljubav. Istinska vera ujedinjava srca u najnežnije jedinstvo ne samo s Hristom, nego i s braćom međusobno. Kad shvatimo šta znači biti na ovaj način ujedinjen s Hristom i našom braćom, onda će blagotvorni uticaj pratiti naš rad ma gde se nalazili.« (145) Amin.

13. decembar 2025.

11. PRELJUBA (DUHOVNA)

Prekršaj Sedme zapovesti – gaženje bračnog zaveta – spada u najteže grehe. U Crkvenom pravilniku, u odeljku koji govori o razlozima za pokretanje disciplinskog postupka, piše da među teške grehe za koje su vernici podložni crkvenoj disciplini između ostalog spada i »kršenje Sedme zapovesti iz Božjeg zakona koji čuva bračni odnos, hrišćanski dom i biblijska merila moralnog ponašanja«. (163. str) O tome koliko je taj greh ozbiljan i poguban govori i činjenica da je Bog preko Mojsija zapovedio da »čovjek koji učini preljubu s tuđom ženom, što je učinio preljubu sa ženom bližnjega svojega, da se pogubi i preljubočinac i preljubočinica«. (3. Mojsijava 20,10)

Svi se mi užasavamo ovog greha i skloni smo da nekako drugačije posmatramo brata ili sestru koji su podlegli ovom velikom zlu. Kada sagledavamo svoje duhovno stanje, mi se tešimo tako što govorimo sebi da nismo nikoga ubili, učinili preljubu i slično. Ili, kada želimo da podignemo nekoga ko je previše obuzet svojom grešnošću, mi ga ohrabujemo govoreći mu da nije počinio neke strašne grehe kao što su krađa, ubistvo ili preljuba.

Iako su Bogu, kako piše u knjizi *Put Hristu*, oholost, sebičnost i zavist – znači nešto »opipljivo«, stvarno – naročito mrski gresi, preljuba – znači nešto »opipljivo« i konkretno – je, takođe, veoma strašan i Bogu mrzak greh.

Kada u 5. glavi poslanice Efescima apostol Pavle opisuje kakav treba da bude odnos između muža i žene, on na kraju dodaje: »*Tajna je ovo velika; a ja govorim za Hrista i za Crkvu.*« (32. stih) Na više mesta u Svetom pismu »bliski i sveti odnos između Boga i Njegovog naroda predstavljen je simbolom braka« (*Patrijarsi i proroci*, str. 273). Sve ovo govori u prilog tome da je prekršaj Sedme zapovesti zaista ozbiljan i težak greh.

Da li smo svesni, braćo i sestre, da je svaki, pa i »najneznatniji« greh u suštini preljuba? Da li naše »sitne« grehe, naše obožavanje nekih »drugih bogova« smatramo duhovnom preljubom?

Mnogi među nama često »padaju« na istim gresima i zapadaju u očajanje zbog svoje nepostojanosti. Braćo i sestre, počnimo svaku svoju lošu naviku, svaku grubu reč, koju smo izgovorili, svako zanemarivanje dužnosti da posmatramo kao duhovnu preljubu kojom nanosimo neizrecivi bol našem Otkupitelju Isusu Hristu i tada će nastati neverovatne pozitivne promene u našem karakteru i našem životu! Amin.

20. decembar 2025.

12. »AVESALOME, SINE MOJ...«

Od svih vrsta ljubavi, ljubav roditelja prema detetu je najjača. Ta posebna vrsta privrženosti postoji kod svih bića. I životinje, koje nemaju razum, izuzetno su brižni i nežni roditelji. Kod životinja koje žive u krdima mladunci uvek idu u sredini, zaštićeni sa svih strana odraslim jedinkama. Čak i oni opasni predatori pokazuju nežnost prema svom potomstvu. Kolika je tek onda čovekova ljubav prema deci kada je obdaren razumom i osećanjima?!

Kolika li je tek tuga kada dete umre ili pogine?! Dečije sahrane su jedan od najtužnijih prizora, a smrt deteta jedna od najvećih tragedija u životu, bilo da to dete ima 7, 27 ili 57 godina, bilo da je to dete bilo dobro ili nevaljalo, poslušno ili neposlušno.

Avesalom je bio jedan od neposlušnih Davidovih sinova. Gnevan zbog sramote koju je njegov brat Amnon naneo njihovoj sestri Tamari, a ljut na oca zato što nije kaznio ovaj greh, Avesalom je odlučio da se osveti svom bratu, što je nakon dve godine i učinio; potom je pobegao u Gesur, ali mu je otac posle izvesnog vremena dopustio da

se vrati u Jerusolim, s tim što nije smeo da se pojavi na dvoru. To je trebalo da bude kazna za mladićev zločin (bratoubistva). Međutim, Avesalom je sa svojim pristalicama skovao zaveru da svrgne oca sa prestola, a verovatno i da ga ubije. Posluživši se lukavstvom, podigao je ustanak. I pored svega toga, pre njihovog odlaska u boj, car David je zapovedio svojim vojskovođama Joavu, Avisaju i Itaju: »čuvajte mi dijete Avesaloma«. (2. Samuilova 18,5) Svi znamo da je u ovoj bici Avesalom izgubio život. Čuvši ovu vest: »Tada se car sneveseli, i pope se u gornju klet nad vratima, i stade plakati, a idući govoraše: Sine moj Avesalome, sine moj, sine moj Avesalome! Kamo da sam ja umro umjesto tebe! Avesalome sine moj, sine moj!« (2. Samuilova 18,33)

Kako je velika roditeljska ljubav! Otac žali što nije umro umesto svog buntovnog sina!

Braćo i sestre, nebeski Otac svih nas dopustio je da Njegov Jedinorodni Sin umre za nas i umesto nas na krstu Golgote. Duh proroštva kaže da se »čak se i Vladar svemira morao boriti sam sa sobom da dozvoli da Njegov Sin umre za grešni rod. Ipak, 'Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega Jedinorodnoga dao da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine nego da ima život vječni' Jovan 3,16. O, tajno otkupljenja! O, tajno Božje ljubavi prema svetu koji Ga nije voleo!« (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 50) Car David je žalio što nije umro on umesto svog sina - Božji Sin jeste umro umesto nas! Davidova ljubav bila je velika – Božja ljubav bila je čudesna i neshvatljiva. Amin

27. decembar 2025.

13. HRISTOS – NAŠA STENA U BORBI PROTIV NAŠEG GOLIJATA.

»Tada Filisteji skupiše vojsku svoju da vojuju, i skupiše se u Sokotu Judinu...A Saul i Izrailjci skupiše se i stadoše u oko u dolini Ili... I Filisteji stajahu na brdu odonuda, a Izrailjci stajahu na brdu odovuda, a među njima bješe dolina.« (1. Samuilova 17,1-3) Mladi David nije otišao u rat sa svojom braćom, već je ostao kod kuće da se brine o stadu. Međutim, posle izvesnog vremena, po očevom nalogu, otišao je u Saulov vojnički logor da odnese poruku i dar starijoj braći i da se raspita za njihovo zdravlje. »Dok je razgovarao sa njima, Golijat, filistejski zatočnik, izašao je iz redova i uvredljivim rečima počeo da iza-

ziva Izrailjce da mu iz svojih redova pošalju čoveka koji će se sukobiti s njim u pojedinačnoj borbi.« (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 599) »Što ste izašli uvrstavši se?...Izaberite jednoga između sebe, pa neka izađe k meni. Ako me nadjača i pogubi me, mi ćemo vam biti sluge; ako li ja njega nadjačam i pogubim ga, onda ćete vi biti nama sluge, i služićete nam«, govorio je čitavih četrdeset dana ovaj drski Filistejin, visok šest lakata i pedalj, sa bronzanom kacigom i štitnicima, neprobojnim pločastim oklopom i teškim bronzanim kopljem.

Iako je car imao malo nade da će David uspeti da savlada ovog diva, dozvolio mu je da prihvati Golijatov izazov. Međutim, mladić se vrlo brzo vratio sa svog zadatka – nije navikao na oklop, kacigu i teški mač kojim su ga opremili, pa je samo sa svojim štapom, praćkom i pet glatkih kamenova krenuo na Filistejina. »Ti ideš na me s mačem i s kopljem i sa štitom«, rekao je David, »a ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama...« (1. Samuilova 17,45) Div je u gnevu »podigao kacigu koja mu je štitila čelo i potrčao napred da skrši protivnika«. (Stvaranje, patrijarsi i proroci, 601. str.). »I David turi ruku svoju u torbu svoju, i izvadi iz nje kamen i baci ga iz praće, i pogodi Filistejina u čelo i uđe mu kamen u čelo, te pade ničice na zemlju.« (1. Samuilova 17,49) David je bez oklevanja izvukao Golijatov teški mač i odsekao mu glavu.

Braćo i sestre, u ovom ratu »s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba«, u poređenju sa neprijateljem, mi smo kao deca; on je, po svojoj inteligenciji, za nas pravi div. Međutim, kao i David, i mi imamo jedan kamen, kamen koji »se odvali bez ruku« (Danilo 2,34) kojim možemo savladati neprijatelja. Kao što je Golijat četrdeset dana izazivao Izrailjce, tako je i sotona četrdeset dana kušao Isusa u pustinji, nagovarajući Ga da mu se pokloni. Naš Golijat se svakoga dana trudi da nas načini svojim slugama, ali Hristos, naš kamen, naša Stena, daje nam silu sa Neba kojom možemo pobediti svaki greh, svako iskušenje! Zato, braćo i sestre, uzmimo sve oružje Božje – istinu, Jevanđelje, molitvu, oklop pravde, štit vere i kacigu spasenja, i krenimo hrabro u boj, duboko svesni da kome dajemo sebe za sluge u poslušanje, sluge smo onoga koga slušamo, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu. (vidi: Rimljanima 6,16) Amin.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2024.
Za internu upotrebu

